

Brolis Roger iš Taizé

Jo meilė - ugnis

Brolis Roger iš Taizé

Jo meilė – ugnis

Su dienraščio puslapiais

AION

Sigartas

UDK 23/28
Ro-39

Versta iš: Frère Roger, de Taizé
SON AMOUR EST UN FEU
avec des pages de journal

Les Presses de Taizé, 1988

Vertė	Ramutė BINGELIENĖ
Redagavo	Joana PRIBUŠAUSKAITĖ, Donata LINČIUVIENĖ

© Ateliers et Presses de Taizé, 1988
Photo © Taizé

© Vertimas į lietuvių kalbą, "AION", 1996

*Kai stoja gūdi naktis,
Jo meilė yra ugnis.
Žvelk į šį žiburį,
uždegtą tamsoj,
kol aušrinė užtekės
ir išauš diena širdy tavoj.*

ESMINGIAUSIA YRA PASLĖPTA NUO MŪSŲ AKIŲ

Mylimas amžinąja meile

“Ar myli mane?” – paskutinis Jėzaus klausimas Petru. Triskart išsigynęs Jėzaus dar Jo nenukryžiuojant, šis žmogus buvo nusiminęs, prislėgtas. Ir štai Prisikėlusysis stovi priešais jį. Bet Jėzus už šį atsimetimą jo nesmerkia, nesieltgia kaip turintis galią nuteisti. Jis nepatraukia už “nešvarios sąžinės virvės”, jau juosiančios Petro kaklą. Kristus be galo žmogiškas: juk ir Jis savo žemiškame gyvenime vaikščiojo tamsybių keliais.

Į Petrą Kristus kreipiasi tik šiais trimis žodžiais: “Ar myli mane?” Ir tasai atsako: “Viešpatie, Tu žinai, kad Tave myliu”. Jėzus klausia antrą kartą: “Ar myli mane?” Ir vėl Petras atsako: “Betgi Tu žinai, kad aš myliu Tave”. Trečiąsyk Jėzui atkakliai pakartojus: “Ar tu myli mane labiau negu štai šitie?”, Petras nuliūsta: “Viešpatie, Tu žinai viską. Tu žinai, kad aš myliu Tave”.

Ir nuo tos dienos kiekvieną šios žemės žmogų Kristus nuolatos klausia: “Aš pirmas tave pamilau. O tu ar myli mane?”

Būna dienų, kai mes užsikemšame ausis: šis klausimas tampa nebepakenčiamas. Iš tiesų dar niekas neįstengė mylėti kito per prievartą.

Ar mes tai suprantame? Kristus niekad os neverčia Jo mylėti. Tačiau Jis pats, Gyvasis, pirmas mus pamilęs, neregimas stovi šalia kiekvieno iš mūsų it koks vargeta.

Net sunkiausiomis akimirkomis, kai kliba mūsų egzistencijos pagrindai, Jis yra šalia. Jo meilė trunka ne akimirksnį, o amžinai. Ši amžinoji meilė atveria mums ateitį, pranokstančią mus pačius. Be šios anapusbės, be šios ateities gestų viltis... ir blėstų noras eiti pirmyn.

Nuojauta kužda: mūsų atsakas į amžinąją Jo meilę negali būti laikinas, trunkas tik mirksnį, net jei netrukus vėl atsilieptume. Šis mūsų atsakas negali kilti ir vien iš mūsų valios – tuomet kai kurie tiesiog palūžtų. Tad reikia visiškai atsiduoti Jo valiai.

Būti Jo akivaizdoje, kalbantis su Juo ar tylint, – tai žinoti, kur nuraminti širdį, tai mokėti kaip neturtėliui atsiliepti į Jo kvietimą. Štai čia ir glūdi slaptinga gyvenimo paskata, štai čia ir slypi evangelinė rizika. “Netgi jei kartais ir nežinau: myliu Tave ar ne, Tu, o Kristau, viską žinai, – Tu žinai, kad aš myliu Tave”.

Tikrąją laimę patiria tik tie, kurie ryžtasi šios meilės rizikai ir neskaičiuoja nuostolių. Bet vos tik mes leidžiamės ieškoti laimės vien sau, toji anksčiau ar vėliau dingsta. Ir kuo labiau mes stengiamės ją suturėti, tuo labiau ji nuo mūsų tolsta.

Aistringasis amžinosios Jo meilės ieškotojau, kad ir kas tu būtum, ar žinai, kur tavo širdies ramybė? Tai per tavo žaizdas Jis atkels tau pilnatvės vartus – Jo meilės šlovinimą. Atsiduok šiai meilei, paaukok jai save. Ji – balzamas tavo žaizdoms, ir ne vien tik tavosioms: jau dabar Jame mes malšiname vieni kitų skausmus.

Gyventi pasitikint, nors ir nesitikint

Raupsuotojo giesmė

Žmonėms vis neduoda ramybės klausimas: jei Dievas būtų, Jis neleistų siautėti karams, neteisybei, ligoms ar priespaudai, net jeigu nukentėtų tik vienas žmogus. Jei Dievas būtų, Jis sutrukdytų žmogui daryti bloga.

Kalkutoje, su Motina Terese du kartus lankydamasis viename leprozoriume, mačiau raupsuotąjį, iškėlusį dangun tai, kas liko iš jo rankų, ir giedantį štai tokiais žodžiais: “Tai ne Dievo bausmė. Mano liga – tai ženklas, jog Dievas mane aplankė, užtat Jį šlovinu giesme”.

Nelaimės ištiktas žmogus suvokia: kentėjimai eina ne iš Dievo, tai ne atpildas už kaltes, blogį sukūrė ne Dievas. Jis nei manipuliuoja žmogaus sąžine, nei kankina ją priekaištais.

Klausydamasis šio raupsuotojo giesmės, maniau girdįs Jobą, – tą seną tikintįjį, gyvenusį dar prieš Kristų, – prislėgtą išbandymų. Jobas suprato, kad begalinis jo skausmas – ne bausmė už nuodėmę. Skausmo auka gali tapti tiek tyraširdis, nepažinęs vyliaus, tiek ir tironas,

akmenširdis despotas. Ir vieną dieną Jobas, it anas Kalkutos raupsuotasis, prabyla: "Dievas manęs ieško mane išbandydamas. Dabar aš žinau – mano Atpirkėjas yra gyvas, ir todėl mano širdis liepsnoja".

Bet kodėl gi Dievas netrukdo mums daryti bloga? Ogi todėl, kad Jis sukūrė žmogų – ne automatą. Jis sukūrė mus pagal savo paveikslą, tai yra laisvus.

Kai mylime kitą visa savo esybe, mūsų meilė trokšta, kad mylimas žmogus laisva valia atsilieptų tokia pat meile arba jos atsisakytų.

Ir Dievas, mylintis mus neapsakoma meile, palieka mums laisvę rinktis: ar Jį mylėti, ar išsižadėti Jo meilės ir kartu – Dievo. Esame laisvi šioje žemėje berti susitaikinimo sėklą ar visa užmiešti neteisybe, mylėti ar neapkęsti, spinduliuoti džiaugsmingą bendrystę su Kristumi ar atsitraukti nuo Jo ir net kitame nuslopinti gyvojo Dievo troškulį. Dievas palieka mums laisvę netgi maištauti prieš Jį.

Tačiau Dievas, nors ir neribodamas mūsų laisvės, nėra tik pasyvus mūsų kančių stebėtojas. Jis kenčia sykiu. Per Kristų, mirštantį už kiekvieną šios žemės žmogų, Dievas mus aplanko net mūsų širdžių dykumose.

Meilės įstabumas

Kas mus pasmerkys?

Šį ryt bažnyčioje viena mergaitė, paskutinė iš norinčiųjų pasikalbėti, priėjo prie manęs ir paprašė: "Gal pamokytumėt, kaip išpažinti kaltes?" Didelė našta svarina jos, dar visai vaiko, gležnus petukus. Kodėl ši vos aštuonerių metų mergaitė kankinama tokio nerimo?

"Kas drįs mus pasmerkti, jei už mus meldžiasi pats Jėzus?" Klausydamasis jaunuolių atsivėrimų, dažnai save klausiu: iš kur tas pasmerkimo jausmas, tas kaltės slogutis? Juk tai neturi nieko bendra su nuodėme.

Nuodėmė yra išsižadėti Jėzaus Kristaus, pasinaudoti artimu, kitą padaryti savo auka.

Kiekviename iš mūsų susipina visi žmogui būdingi polinkiai: ir kilniausi, ir žemiausi, bet tai dar ne nuodėmė. Taip, kiekviename žmoguje sumišusios visos – daugiau ar mažiau, bet visos be išimties – dorybės ir ydos: didžiadvasiškumas ir egoizmas, įvairiausi jausmai, meilė ir neapykanta. Kiekviename yra visko.

Kai kurie jaunuoliai, norėdami susivokti kas esą ir neturėdami, kas juos išklauso, įsivaizduoja esą maži pabaisos, imasi saviplakos, o kai kurie net pakelia prieš save ranką.

Kas mus pasmerks? Pasak Evangelijos, tėra vienintelis matas – tobulasis žmogus Kristus. Ir jei mes, įveikdami savo vidinius prieštaravimus, kasdien vis kylame į žygį Kristaus linkui, tai tik todėl, kad viliamės, jog būsime pakeisti pagal paties Jėzaus paveikslą.

Kas galėtų mus pasmerkti? Kristus yra prisikėlęs. Jis nieko nesmerkia ir niekados nebaudžia.

Kas galėtų pasmerkti? Jis meldžiasi mūsų lūpomis, atleisdamas mus išvaduoja iš nuodėmės. Mes išvaduojame kitus, kai jiems atleidžiame, nepasmerkiame.

Kas galėtų pasmerkti mus? Net jei mūsų pačių širdis mus smerkia, Dievas yra didesnis už mūsų širdį!

Gyventi pasitikint, nors ir nesitikint

Atleidžianti meilė

“Kas yra atleidimas?” – kartą manęs paklausė jaunuolis iš Airijos. Tai – nuostabiausia, tauriausia Dievo karalystės apraiška.

Bet kaip čia atsitinka, kad net krikščionys griebiasi kaltinimų ir įtarinėjimų, taip prieštaraujančių Evangelijai? Jiems sunku patikėti Dievo gailestingumu. Jie sako: “Dievas atleidžia kitiems, tik ne man”. Kamuojami nesuvokiamo kaltės jausmo, jie norėtų patys atleisti sau nuodėmes. Kai nepavyksta, kratosi slogučio, kaltindami kitus.

Jei Dievą turėtume mylėti tik iš baimės, tik baimindamiesi bausmės, niekuomet Jo tikrai nepamiltume. Juk absoliutus Dievo ženklas, pasak šv. Jono, mistiko, tas, kad Jis yra meilė. O Jo meilė, kaip ir apskritai meilė, pirmiausia yra pasitikėjimas ir atleidimas.

Kartais tu manęs klausi: kur yra šaltinis, kur slypi vilties džiaugsmas?

Atsakysiu.

Visa tavo praeitis, net ką tik prabėgusi akimirka Kristaus jau nuplauta tavo krikšto vandenyse.

Nesidairyti atgal – štai viena iš krikščionio laisvės prielaidų. Ir pasitikti ateitį.

Tad liaukis dairęsis atgal. Ne atsakomybės vengdamas. Juk jei sužeistum savo artimą, negi paliktum jį vieną šalikelį? Nejaugi atsisakytum susitaikyti, patepti jo žaizdas aliejumi?

Liaukis dairęsis atgal. Ne dėl to, kad užmirštum tai, kas buvo geriausia tavo praeity. Pašlovink Dievo apraiškas savo gyvenime, atsimink vidinį išsilaisvinimą.

Tu pasakysi – niekas neįstengia visiškai užmiršti pragaisties, kurią užtraukė nuodėmė: lieka širdgėla, gildanti be perstojo, be atvangos.

Jei tavo vaizduotėje iškils toks destruktivus praeities paveikslas, žinok: tai ne iš Dievo.

Ar supratai? Gyvenant tarp žmonių Kristumi, reikia rizikuoti – atleisti. Atleisk, dar kartą atleisk – štai kas išdildo praeities dėmes ir leidžia gyventi dabartimi.

Krikščioni, vadinamas Kristaus vardu, – juk tau kiekviena akimirka gali tapti pilnatve.

Žodis “mylėti” perdėm nuvalkiotas. Lengva pasakyti: mylėk. Gyventi viską atleidžiančia meile – visai kas kita.

Vien iš išskaičiavimo, kad kitas pasikeistų, neatleidžiama. Tokia apgailėtina sąskaityba – meilės dosnumo priešybė. Atleidžiama tik Kristaus vardan.

Kai išdrįsi su Kristumi sykiu kalbėti paskutinę Jo maldą: “Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro”, kita malda pati išsiverš iš tavo širdies: “Tėve, ir man atleisk, nes ir aš taip dažnai nežinau, ką darau”.

Atleisk. Ir nesistenk sužinoti, kaip kitas priims tavo atleidimą.

Atleisk. Tokiu paslaptingu būdu ir tu tapsi kitokios
ateities liudytoju.

Laiškas iš Taizė

Nuo abejonės šviesios vilties link

Sugrįžau iš Kalkutos sklidinas vaizdų: mane vis dar sekioja gatvėje paliktų kūdikių ir vaikų akys, žvilgsniai jaunų raupsuotų moterų, nukamuotų vidinės vienvietės.

Pagyvenus kurį laiką Azijos vargšų kvartaluose, kai kurios Europos problemos gali pasirodyti tiesiog juokingos. Seni ir nauji krikščionių nesutarimai, kartų nesusikalbėjimas – ar tai nepanašu į audrą stiklinėje? Gal į Evangelijos kvietimą greičiau atsiliepia skurdžiai, kaip kad tame Kalkutos kvartale, kur buvome apsistoję?

Nejaugi tik begaliniame varge prigyja Evangelijos tiesos? Tačiau Dievo trokštama ir Šiaurės pusrutulyje, ir šis troškulys vis stiprėja.

Ne, tai, kuo gyvename Europoje, nėra menka. Tačiau būdamas ten, Azijoje, aiškiau pamatai, jog Šiaurės pusrutulyje plyti bekraštės dvasinės dykumos, kur viešpatauja nuobodulys, nusivylimas, visur išsikerojusi abejonė, stumianti į skepticizmą.

Ne kur kitur, o kaip tik šiaurės kraštuose dažnai pasi-
taiko labiausiai apleistų, vienatvei pasmerktų žmonių.
“Mirties namų” esama ne tik Azijoje, bet ir Europoje
bei Šiaurės Amerikoje, tik čia jie nematomi. Tad
jaunuoliai neaiškios ateities akivaizdoje ima svarstyti,
kam išvis jie gimę. O juk praradus gyvenimo prasmę
jau ritamasi į nuokalnę, kur svarbiausias tikslas tėra
išlikti.

Kaip realizuotis Dieve, jei esi kaustomas abejonių?
Kaip jas nugalėti ir rasti Dievo viltį, o netikinčiam –
bent šviesią žmogišką viltį?

Pastaraisiais metais keliaudamas po Rytų Europą
pastebėjau: nors abejonių dykumos nusidriekusios per
visą Šiaurės pusrutulį, bet jauni krikščionys iš Rytų jas
išgyvena kiek kitaip nei Vakaruose.

Rytuose aplinkybės skatina jaunuosius krikščionis, –
aišku, ne visus, – labiau nei kada nors anksčiau gilintis
į tikėjimo esmę. Tik apsisprendami pačiu savo gyvenimu,
jie suranda atsakymą į ramybės neduodančias abejones,
ir tai lemia jų ateitį.

Vakaruose kai kurie jaunuoliai, – taip pat ne visi, – į
Dievo ieškojimus linkę žiūrėti tarsi į emancipuotų in-
dividų žaidimą. Jie turi tiek daug galimybių mėgautis, –
ne vien materialinėmis gėrybėmis, bet ir laisvalaikio
pramogomis ar tikromis kultūros vertybėmis, – kad
imasi kokios nors veiklos tik iš smalsumo. Ir kartais
pokalbis, užuot artinęs prie Dievo, virsta plepalais apie
viską ir kartu apie nieką.

Siekiantiems realizuotis Kristuje dabartinė situacija
kelia tikrą nerimą. Būna, kad tikintįjį tiek Rytuose, tiek
ir Vakaruose taip išvargina visur įsiskverbusios abejonės,
rafinuotos, neįvardijamos, kad jis ima manyti esąs Dievo
ir Kristaus apleistas.

Civilizuotame pasaulyje, kurį taip graužia abejonė, krikščionys pasijunta iki širdies gelmių įskaudinti, kai išgirsta sakant, jog jų tikėjimas tesas jų pačių atspindys. Šalta abejonė ir savianalizė kaip rūdys pagaužia širdį, ir ji miršta.

Gundymas abejone išbando mūsų pasitikėjimą Dievu. Gundymas gali nuskaistinti žmogų kaip kad auksą ugnis. Tačiau jis gali ir nugramzdinti tarsi į šulinio dugną. Bet ir ten prasiskverbia šviesa iš aukštybių. Aklinos tamsos niekuomet nebūna. Ir niekados ji neužgožia visos mūsų esybės. Dievas pasilieka su mumis ir šiose sutemose.

Siekiantį gyventi Evangelija, nors ir apniktą abejonių, diena iš dienos gaivina pasitikėjimas Dievu. Taip jo gyvenimas vėl tampa prasmingas.

Egzistencijos prasmės nerasi nei svajose, nei žmonių nuomonėse – ji atsiranda tik iš pasitikėjimo. Dievas savo pasitikėjimą it Dvasios dvelksmą dosniai dalija kiekvienam.

Viena iš kertinių Evangelijos tiesų yra ta, kad Dievas ragina žmogų pasikliauti Gyvuoju, Pakilusiu iš kapo. Tikėjimas – ne nuomonė, o veiksmas: tikintysis priima Prisikėlusįjį, kad ir pats taptų gyvas, o ne būtų pusiau gyvas, pusiau miręs. Jau pirmaisiais Bažnyčios metais Irenėjas Lijonietis, trečiosios kartos po Kristaus krikščionis, pažinojęs Polikarpą, evangelisto Jono mokinį, rašė: “Dievo šlovė – tai gyvas žmogus. Žmogaus gyvenimas – Dievo vizija”.

Visame pasaulyje daugybė pamaldžių jaunuolių norėtų savo sugebėjimais prisidėti prie kilnių sumanymų įgyvendinimo. Jie dar turi gyvą visuotinės požiūrio, troškimą solidarizuotis su visa žmonija, ypač su didžiausiais bedaliais. Ir vos tik atsiranda kokia galimybė, jie

susirenka iš visų kraštų. Bet kai tokių progų nėra, kai kurie, netekę ryžto, ima blaškytis, o toks nusivylimas ir yra sunkiausias šių laikų išmėginimas.

Šiems jaunuoliams atrodo, kad jų ateitis – be jokių prošvaisčių. Kai kurie mano, jog vyresnioji karta linkusi suteikti jiems materialinę gerovę, pinigų asmeninėms išlaidoms, gerus uždarbius ar bedarbių pašalpas, tik ne galimybę patiems dalyvauti kuriant visuomenę. Likę nuošaly, kai svarstomi visuomenės raidos ar taikos įgyvendinimo būdai ir kai kuriama Bažnyčia, jie užsi-sklendžia savyje. O apnikus nuoboduliui, nyksta ir jų sugebėjimai.

Visų tautų jaunimas trokšta kurti žemėje taiką. Jis, it koks santarvės raugas, linkęs telktis net ir tuomet, kai nesutarimai drasko žmoniją: tiek Rytuose, tiek Vakaruose, tiek Šiaurėje, tiek Pietuose.

Ar jie patys tai aiškiai suvokia? Šitie jaunuoliai turi visa, ko reikia neapykantai, karui, žiaurumui sunaikinti ir drauge ko reikia padrąsinti rafinuotos, neapčiuopiamos abejonės belaisviams, kad ir jų širdyse karaliautų ne nusivylimas, o šviesi viltis.

Tepražys tavosios dykumos

Dievo šiandiena

Kas nori atsiduoti Dievui kūnu ir siela, tas leidžiasi brandinamas kelių visiškai paprastų Evangelijos pamokymų, išstrigusių į pačias sielos gelmes. Tad kodėl neišgryninti jų esmės, kad prireikus būtų galima sąmoningai jais vadovautis?

Kruopščiai apmąstyta, neskubant išgryninta ir pamažu subrandinta, dažniausiai kovose užgrūdinta, toji tiesa, kartą atrasta, gali tapti kelrodžiu visam gyvenimui.

Nereikia daugžodžiauti, pakanka keletu glaustų ir paprastų, bet esmingiausių Evangelijos žodžių, prie kurių galima lengvai sugrįžti. Gal jie tuoj pat užmirštami? Jie gali būti vėl apmąstomi vos tik nušvitę sąmonėje.

Ir ateina diena, kai kantriai ir pamažu brandinantysis savąjį vaisių randa vidinį žmogų jau suformuotą.

Atsiduodantis gyvojo Dievo Dvasiai nepaiso nei sėkmių, nei pralaimėjimų. Kadangi jo kelias driekiasi kalno ketera, jis žvelgia tik į priekį ir atgal nesidairo. Jis netyrinėja ir savo vidinių neapčiuopiamų permainų.

Jis nežino kaip, bet dieną naktį sėkla dygsta ir bręsta.

Krikščioniškoji askezė, jei jos esama, nesietina nei su voliuntarizmu, nei su abstinencija. Ji ne savitikslė, ji – tik nuolankus atsakas į meilę.

Jei ir siūloma melstis tam tikru metu, tai tik iš meilės, o ne dėl to, jog Dievas iš mūsų to reikalautų: Jis niekuomet neprievartauja mūsų širdies.

Ir nereikia žūtbūt ieškoti, ko čia dar išsižadėjus. Verčiau neįmantraujant daryti tai, kas reikalinga šią akimirką. Nors kartais mūsų širdys, užuot ramiaiėjusios jau pasirinktu keliu, gali geisti ko nors neįprasto.

Būna dienų, kai sunku tesėti savo pažadus, kai silpsta atkaklumas. Būti atkakliam daug svarbiau dvasinės sausros metu, nei tada, kai tikėjimas iš mūsų širdies veržte veržiasi malda. Tokias Jo artumo kupinas valandas prisiminkime ištikti Dvasinės negalios.

Kad tai netaptų formalumu ir įpročiu, ištikimai laikykimės savo apsisprendimo, ir vieną dieną mūsų širdis suliepsnos ir vėl ims garbinti Dievą.

Kad ir vėl būtume pakylėti, džiaukimės kiekviena aušra. Mus Dievas nuolat kuria iš naujo.

Tai ir yra svarbiausia: gyventi Dievo šiandiena. Nes rytojus bus kita šiandiena.

Siekime pilnatvės dabar. Nes gyvenantys rytdiena įsiskolina šiandienai.

Dvasios pakilumui, tyram džiaugsmui – taip. Tik ne euforijai, nes ji – it fejerverkas, blyksteli ir užgęsta.

“Tu, kuris maitini dangaus paukščius ir augini lauko lelijas, leisk mums džiaugtis tuo, kuo mus pripildai, ir tuo tenkintis”.

Gyventi Dievo šiandiena

Šventė prasideda auštant

Kartą vienas mano jaunųjų brolių perskaitė štai tokią šv. Atanazo mintį: "Prisikėlęs Kristus žmogaus gyvenimą padaro nuolatine švente". Kai tasai brolis man pirmąsyk pacitavo šiuos žodžius, aš nieko neatsakiau, tik pagalvojau, jog žodis "nuolatine" čia per stiprus.

Šiandien aš manau, jog šv. Atanazas žinojo, ką sakė. Mūsų krikščioniškos egzistencijos esmė – tai nuolatinis Velykų paslapties išgyvenimas: laipsniška mirtis kartu yra ir prisikėlimo pradžia. Tad nuo šiol mums atviri visi keliai, ir mūsų gyvenimas tęsiasi, apimdamas visa, kas gera ir kas ne visai gerai. Šventės dvasia mus apima ir tuomet, kai net patys gerai nesuvokiame, kas mums darosi, net ir sunkiausio išbandymo valandą, kai nutrūksta draugystė. Tada maudžia širdį, bet ji nerambėja, vėl atgyja.

Kaip sužadinti savyje šventės dvasią? Pirmiausia susitaikykime su tuo, kad esame žmonės. Kristaus dėka niekas neprarasta. Juo viskas taip persmelkta, jog kas rytą vos nubudusį kiekvieną užvaldo šlovinimo dvasia. Kad ir

kokie sunkumai tądien mūsų lauktu, vidinė gyvybė juos keičia ir daro kitokius, o nelaimės parblokštam ji padeda atsitiesti.

Šventės dvasia šiaip sau neatsiranda. Šventė kuriamą. Ir pamažu į monotonišką kasdienybę ima lieti slaptingas švytėjimas.

Šventę atgaivina ir valgymas. Ar jūs žinote, kaip mes – mano broliai ir aš – keliaujame? Vykdami traukinio, pasiimame maisto. Jei pasitaiko vakaras, užgesiname šviesą, užsidegame storą žvakę ir sukviečiame visus keleivius prie bendro stalo, kad pasidžiaugtume ne tik tarpusavyje, bet ir su aplinkiniais.

Slenkant metams, atgaivos savo širdžiai aš vis dažniau viliuosi iš tikinčiųjų ir taip randu pasirtį. Neretai paskaitau du tris sakinius iš Jono XXIII veikalų. Aš jį mylėjau, ir man buvo atsakyta tuo pačiu. Jo veido man stinga, bet aš pasikliauju jo, jau esančio Dievo amžinybėje, malda.

Kad išsaugotume šventės dvasią, daug svarbiau veidai negu žodžiai. Jie spinduliuoja draugiškumu ir broliška meile, o juk draugo veidas ir yra Kristaus veidas. Nėra nieko gražiau už kovų ir grumtynių kupino gyvenimo nuskaidrintą veidą. Ir visi veidai – tiek liūdni, tiek džiaugsmu švytintys – gražūs. Visą savo gyvenimą aš siekiau suprasti, kas mano artimą niokoja, kas jam teikia džiaugsmo, ir dalytis su juo tiek jo kančiomis, tiek džiaugsmais.

Nuo pat paauglystės stengiuosi nesmerkti nė vieno žmogaus. Bendraujant su kitu, man visada svarbiausia jį suprasti. Ir kai pasiseka – tai jau yra šventė.

Tenesibaigs tavoji šventė

Tegu Kristus išsklaido šešėlius

Kur nesiekia Kristaus šviesa, tenai telkiasi šešėliai. Jie supa mus iš visų pusių. Mus visus, be išimties. Šitai ypač pajuntame tam tikrais savo gyvenimo ar istorijos tarpsniais.

Kristaus atsimainymo šviesa skelbia, jog mūsų prisikėlimas jau prasidėjęs.

Apaštalas Petras, šio įvykio liudytojas, viename savo laiškų aiškindamas atsimainymo prasmę, kartu nurodo ir krikščioniško gyvenimo gaires.

Mus gaubia naktis. Bet ir šiose tamsybėse blykčioja žiburys. Neatitraukime savo žvilgsnio nuo šios šviesos, "kol išauš diena, ir mūsų širdyse užtekės aušrinė" (2 Pt 1,1).

Kodėl ieškome toli to, kas yra taip arti? Kartais, pristigę pasitikėjimo ir kantrybės, mes trokštame stebuklų ir nepaprastų įvykių, akivaizdžių ženklų. Verčiau atkakliai žvelkime į šią šviesą, kolei mūsų širdyse užtekės aušrinė. Visa regėti Kristaus šviesoje galime tik būdami

su Dievu.

Pažvelkime į kitą, šios šviesos nutviekstą, ir pasitenkime suprasti, jog kiekvienas iš mūsų, net Kristaus nepažįstantis, yra Kūrėjo atvaizdas. Juk mūsų artimas – tai ne tik mums patraukli būtybė, bet ir gyvenimo sužeistas žmogus, kurį sutinkame savo kelyje. Ir ne tik tas, kuriam mes bemat pajuntame draugiškumą, bet ir tas, kuriam iš pradžių esame abejingi, – galbūt jis yra vertesnis už kurį nors kitą, kad į jį žvelgtume paties Kristaus akimis.

Pažvelkime į krikščionį atsimainiusiojo Kristaus šviesoje ir pirmiausia matykime jį kaip turintį širdyje Kristų. Neaimanuokime dėl netobulumų, kurių galbūt jam netrūksta, ir įvertinkime Dievo jam suteiktas dovanas – jo sielos šviesą. Niekas taip neatgaivina, kaip tokio Dievo liudytojo spinduliuojama gyvoji viltis.

Pažvelkime ir į save pačius šioje Kristaus šviesoje ir, užuot leidę blogiui, esančiam mumyse, ar negalioms, kurių niekada netrūksta, mus sulaikyti, išmokime nusiimti šią našą. Kai kam tokia atsitiesimo galimybė yra Susitaikinimo sakramentas. Toks žmogus atgimsta vos tik gavęs nuodėmių atleidimą: dabar jis gyvena ne savo kaltumo jausmu, bet Kristumi, kuris jame meldžiasi.

Į kiekvieną gyvenimą, į kiekvieną kūrinį žvelkime ir matykime jį šioje šviesoje, nes nuo pat pradžių visai kūrinijai buvo skirta Dievo pilnatvė.

Augalas, nugręžtas nuo šviesos, ima vysti. Tad kaip krikščionis galėtų tobulinti savo vidinį žmogų, jei užmirštų gręžtis į Dievo šviesą ir matytų tik šešėlius?

Trims apaštalams, nusiviestiems nuošaliau, ant kalno, buvo leista regimu būdu patirti, kas jų laukia tą dieną, kai jie bus viena su Kristumi Dieve (Mt 17,1-8).

Palengva Kristus mumyse pakeičia ir nuramdo visas

sumaištį ir prieštaračius keliančias galias, visas mūsų esybės gelmėse glūdinčias būsenas, prieš kurias net mūsų valia kartais bejėgė. Taip pakeičiami drumzlini ir bevaisiai, tikėjimo neapšviesti mūsų esybės užkaboriai. Ilgainiui, regimu ar neregimu būdu, Šventosios Dvasios atnaujinančiu veikimu visa, ką mumyse gaubia sutemos, nuskaidrinama ir perimama Dievo. Tik Ji įveikia neišveikiama: sutramdo sumaištį keliančius įgeidžius, kurių tikslas – blogis, visiška priešingybė tam, ką mes mylime. Ir tokia permaina ženklina prisikėlimo pradžia, jau čia, žemėje

Žmonėms, įtikėjusiems, jog “susižlugdė savo gyvenimą”, galima pasakyti, kad Dievo širdy niekas neprarasta. Krikščionys, tokie kaip šv. Kryžiaus Jonas ir šv. Teresė Avilietė, naująjį savo gyvenimą pradėję gana vėlai, bet atvedę pas Kristų daugelį vyrų ir moterų, šia proga kalba apie ugnį, įdegtą iš praeities šipulių.

Kristaus kančia ir kryžiumi pažymėtiesiems ateis diena, kai ir jie suliepsnos šia ugnimi, išitvieskusia iš jų praeities. Jie įsitikins, kad Dieve niekas nėra prarasta. Kristus atėjo ne sunaikinti mūsų, būtybių iš kūno ir kraujo. Jis nelaužo to, kas yra mumyse žmogiška. Kristus atėjo ne griauti, bet atbaigti. Kai stoja gūdi naktis, Jo meilė yra ugnis.

Kiekvieniame žmoguje, ar tai būtų vyras, ar moteris, žioji praradimų, pažeminimų, netyros sąžinės priekaištų žaizdos. Galbūt jos atsivėrė kaip tik tada, kai mums labai reikėjo nuoširdaus supratimo, bet šalimais nieko nebuvo.

Bet ar verta aimanuoti dėl šių skaudulių? Taip jie virs tikra kančia, sekinančia ne tik mus, bet ir mūsų artimuosius, dažnai – pačius artimiausius žmones.

Tačiau Kristaus numalšinti skauduliai tampa kuriančia energija – bendrumo, draugystės ir tarpusavio supra-

timo šaltiniu.

Kristaus šviesa nušviečia mūsų širdžių naktį ji sklaido ir pasaulio tamsybes. Taip Dievas globoja visą žmoniją: krikščionis, gyvendamas didžiulėje žmonių šeimoje, skleidžia Prisikėlusio Kristaus Dvasią ir dalijasi Dievo artumu.

Apaštalai regi atsimainiusį Kristų ir trokšta pasilikti šioje akinančioje šviesoje, nes jie žino išgyveną vieną įstabiausių savo egzistencijos akimirkų. Bet jiems reikia nusileisti nuo kalno.

Taip įpareigotas ir kiekvienas krikščionis: jis turi nusileisti nuo kalno ir susiskaldžiusiai krikščionių šeimai, visai nesantaikos draskomai žmonijai skleisti Dievo šviesą ir susitaikinimą, kad ši Kristaus šviesa net ir nepajėgiantiems tikėti padėtų atrasti viltį Dieve.

Vienybė – gyvenimo viltis

ŠIRDIES RAMYBĖ

VISUR IR VISADA

Jis mus lydi

Honkongas. Galėsime apsistoti pas vargšus, gyvenančius džonkose, vadinamajame "plūduriuojančiame kvartale" prie Kinijos jūros. Viena šeima iš šio kvartalo pakraščio netrukus turi persikraustyti į geresnę vietą. Jie sutiko užleisti mums savo baraką, iškilusį ant aukštų polių, sukaltų į jūros dugną.

"Gatvė" čia – tai vanduo, kuriuo be perstojo pirmyn atgal zuja nedidelės valtys. Mūsų būstas suręstas kaip pakliuvo iš lentgalių ir dėžių. Potvynio metu jis palengva siūbuoja. Elektros nėra. Geriamą vandenį turime parsiplukdyti valtele.

Po Kristaus paveikslu išstatome Eucharistiją. Ir štai šioje skurdžioje aplinkoje nušvinta reto grožio kampelis, į kurį mus traukte traukia melstis.

Kartą netoliese esančių statybų darbininkai valgė kartu su mumis. Atkeliavę iš didžiosios Kinijos ir kartkartėmis ten grįžtą. Jie prasitaria, jog niekas nėra jų vaišinęs. Šie žmonės mato mus kasdien meldžiantis. Vienas iš jų

pakelia pirštą į dangų, taip rodo suprantąs, ką tai reiškia.

Kodėl mes atvykome čia, prie Kinijos jūros, gyventi tarp labiausiai apleistųjų? Ne iš užgaidos, ne iš natūralaus polinkio, bet norėdami dalytis su artimu sunkia jo gyvenimo našta. Mes pamilome vieni kitus. Jų veidai – tikras gėrio okeanas.

Dievas yra ir šiuose netikinčiuose. Pagyvenę tarp šių kinų mes įsitikinome: Jo Dvasia lanko visus kūrinius, kad ir kur jie gyventų. Tačiau ir Vakaruose esama nemažai žmonių, vyrų ir moterų, pažinusių Dievo tylą. Naktis jiems atrodo be prošvaistės, ir jie savęs klausia: “O kurgi Dievas?” Gyvenant čia, prie Kinijos jūros, tampa aišku, jog Dievo tylėjimas tik tariamas. Kristus stovi prie kiekvieno širdies durų ir beldžiasi vidun. Savo, Prisikėlusiojo, paslaptingu buvimu Jis yra šalia kiekvieno, net to, kuris nėra girdėjęs Jo vardo.

Prisikėlimo dienos vakare Jėzus lydėjo du savo mokinius į Emausą. Tik jie dar nebuvo Jo atpažinę.

Taip būna ir mums, kai mes nepajėgiame suvokti, jog Jis nuolat mus lydi kely. Vis dėlto Jis, atpažintas ar ne, priimtas ar atstumtas, yra šalia net ir tuomet, kai visiškai to nesitikime. Jis meldžiasi slapta mūsų širdies tylumoje.

Kartais mes suprantame, kad Jis mus lydi, ir trokštame su Juo kalbėtis. Tai žodžiais išreikšta malda. Mes prašome Jį: “Parodyk mums kelią”. Ir Jis atsako: “Aš esu čia”. Mes Jam kalbame toliau: “Išklausyk, išklausk mano vaikišką malda”. Ir tokia paprasta – tarsi vaikystėje – mūsų malda išlieka visą gyvenimą.

Kam verti lūpas maldos žodžiams tada, kai tavo esybė juos atmeta? Jei nei dvasia, nei širdis tuo metu neįstengia kalbėti, jas pakeičia kūno malda, idant taip išreikštų mūsų intenciją ar atsiduotų Dievo tylai. Luko

evangelija baigiama sukniubusių ant žemės mokinių malda.

Kiekvieno iš mūsų kasdienis gyvenimas – tai kalba, kuria mes galime bendrauti su Dievu. Galbūt tai dar ne malda, tačiau jau ir tai mus vienija. Sėti javą laukuose, rytais eiti į darbą, slaugyti ligonius, išklausti kitą, rašyti, studijuoti kokį dalyką – visa tai gali tapti dialogu su Dievu.

Mūsų kasdienybėje esama veiksmų, atliekamų dėl Kristaus, ir šie poelgiai – atleidimas, susitaikinimas, kova už santuokinę ištikimybę ar laikymasis duotų Dievui skaistybės įžadų – virsta malda. Visi šie ženklai, ir ne tik jie, yra kalba, kuria mes kreipiamės į Kristų. Atliekami dėl Jo, jie liudija mūsų meilę.

Ir ateis toks laikas, kai Dievo meilės ugnis perpildys mūsų širdį, suliepsnos neišsenkančia vaizduote, vis ataidinčia giesme.

Taip pamažu susipina aistringos Dievo paieškos ir kasdienis triūsas. Malda ir gyvenimas susilieja į viena.

Malda, vidinė ar išreikšta žodžiais, ramina ir neša taiką mūsų esybės gelmėms.

Jei žinai, kur nuraminti širdį, vadinasi, suvoki kitą tikrovę, neregimą mūsų akimis: Kristus mus lydi savo paslaptingu artumu. Tuomet sugniuždyta širdis vėl atgyja. Ji ima dainuoti, nors kartais be garso: “Mane aplankė Tavosios meilės dvelksmas. Aš jau netrypčioju vietoje. Aš Tave lydžiu”.

*Tenesibaigs tavoji šventė
Meilės įstabumas*

Dievo meilės ugnis

Keletas akimirkų iš puodžiaus dirbtuvės. Juodoje lentoje, ant kurios čia dirbantys jauni broliai įpratę užsirašyti kokį posakį, nūnai šviečia tokie žodžiai: “Tavo meilė, o Kristau, pervėrė mano sielą. Aš einu pas Tave, Tave šlovindamas”. Negi tai jie tokios svarbios minties autoriai? Ne, ji užrašyta VII a. jau senatvės sulaukusio šv. Jono Klimako, kuris penkiolikmetis įstojo į Sinajaus vienuolyną. Jis suprato, jog meilę Kristui žmogus išgyvena visa esybe – kūnu ir dvasia.

Žmogus, ieškodamas Prisikėlusiojo, įžengia į Dievo karalystės tikrovę. O ji negali būti išmatuota, nes yra be pradžios ir pabaigos. Tik malda suburia į vieną bendruomenę nesuskaičiuojamą daugybę tikinčiųjų. Tik per ją susijungiamo su amžinuoju Dievu. Jei tuo metu ir patiriame Kristaus artumą, tai tetrunka akimirką, o kartais tik šiai akistatai pasibaigus suvokiame: “Jis tikrai buvo čia! Tai buvo Jis!”

Dvasios pagavos ar mistiniai regėjimai retai mus lanko. Stebuklas yra kas kita: “Mes mylime Kristų, nors nesame Jo matę” (1 Pt 1,8).

Žmogaus protui sunkiai suvokiamas įstabi Dievo karalystės tikrovė: Kristus gyvena mumyse, o mes – Jame. Per Šventąją Dvasią Jis mus myli mūsų širdies gelmėse. Štai kas yra stebuklas.

Nerimaujančiam dėl savo skurdžios maldos aš norėčiau pasakyti.

Malda nėra asmeninių pastangų vaisius. Kartais, kai meldiesi vienumoje, tave nuo Dievo tarsi debesys skiria. Vadiname tai maištu, frustracija, nevertumo ar bejėgiškumo jausmu, savigarbos praradimu. Daug subjektyvių išgyvenimų gali skirti Jį ir tave.

Jei kartais ir užmiršti Jo artumą, neįsivaizduojau, kaip būtų gerai laiką raudoms dėl savo užmaršumo? Verčiau pasitikėk Juo. Prisikėlusįjį tu atrasi visur: gatvėje, darbe, bažnyčioje. Kad ir kokio amžiaus ar padėties būtum, atvirai it vaikas gali viską Jam išsipasakoti: kas tave verčia užsisiklęsti ir žeidžia, kokia našta užgulusi kitus, tau artimus ar tolimus brolius ir seseris. Jis pašalins kliūtis nuo tavo kelio. Likęs su Juo vienumoje, nenuobodžiausi.

Jei nori melstis nuolat, dieną naktį ar net dirbdamas, stenkis be paliovos kartoti paprasčiausius žodžius ar giesmes: “Jėzus – mano džiaugsmas, viltis, gyvenimas”, “O Jėzau, Tu esi džiaugsmas, paprastumas, gailestingumas”, “Tik Dieve, mano siela, atrasi ramybę”, “Bleibet hier und wachet mit mir, wachet und betet” (“Pasilikite čia ir budėkite kartu su manimi, budėkite ir melskitės”), “Nada te turbe, solo Dios basta” (“Kad niekas tavo sielos nedrumstų, tepakanka tau vieno Dievo”).

O jei išvis neįstengi melstis, galėtum pasikliauti kito

malda, – žmogaus, kuris gal jau sulaukęs gyvenimo saulėlydžio.

Technokratiniam pasaulyje gana dažnai malda ir darbas atsieti. Toks antagonizmas, kai du gyvenimo pradai – aktyvusis ir kontempliatyvusis – ima tarpusavy grumtis, tarsi turėtume tik vieną jų pasirinkti, skaldo esybės pamatą.

Gyvenimas bendraujant su Dievu – tai ne sklandymas padebesiais. Jis turi reikštis konkrečia veikla, rūpinimusi savo artimu. Jis įveikia ir žmonių gyvensenos, ir šiuolaikinių visuomenių prieštaravimus bei jų dominantes: žavėjimąsi jėgos demonstravimu, siekimą sėkmės bet kokia kaina, visuotinę abejonę, kurios negalima nepaisyti.

Kartais vietinės religinės bendruomenės ir grupuotės, skatinamos visai suprantamo noro rasti bendrą kalbą su sekuliarizuotu pasauliu, ima manyti, jog privalu supasaulietinti savo liturgiją. Ir štai rezultatai – žmogaus sielos gelmių jau niekas nebesuvirpina. Bendra malda negali būti monologas, kai kiekvienas, manydamas, jog kalba Dievui, iš tikrųjų tenori kitam primesti savo mintis. Bendroje maldoje turėtų visi – ir jai vadovaujantis, ir jai atsiliepiantis – atsigręžti į gyvąjį Dievą.

Malda – tai ta taurioji jėga, kuri žmogų išjudina, keičia, tobulina. Karų, pavojaus ar agresijos prieš šios žemės silpnuosius akivaizdoje ji neleidžia nei užsnūsti, nei nusigręžti nuo blogio.

Kas seka Kristumi, kartu yra ir su žmonėmis, ir su Dievu, maldos nuo veiksmo jis nesiekia atskirti.

Teprašys tavosios dykumos

Gyvenimas, kylantis iš kitapus

Žmogus, kuris meldžiasi, turi kelrodę žvaigždę. Ji, neregima ir paslaptinga, be perstojo kviečia eiti pirmyn. Neretai toks tikintysis eina tarsi apgraiбомis, bet tikslas, į kurį nukreiptas jo žvilgsnis, teikia tvirtumo ir jį veda.

Ilgainiui jis suvokia esąs pasirengęs, kad jame apsigyventų Kitas, kuris nėra jis pats. O įsiklausęs į tai, kas dedasi širdies gelmėse, supranta esąs unikalus. Savo skurdžioje maldoje jis palytėjamas iki pat savo esybės gelmių ir pats tampa kitu kitiems.

Malda – tai ir kova, ir atsidavimas. Ji yra ir laukimas, kol bus nutiestas kelias, kol sugrius vidinio pasipriešinimo siena. Kaip ir mes, Kristus, gyvendamas žemėje, patyrė rūščių ištvermės išbandymų. Maldos galia yra nuostabi. Ji atveria duris į kitapus, į tai, kas nesame mes patys: jei Kristų ir atrandame savo artimame, jei Jis visados gyvena mumyse, tai Jis būva ir kažkur kitur, – Jis – priešais mus esantis Pašnekovas.

Malda visada būna skurdi, ji gimsta mumyse, o mes

patys esame tik vargani tarnai. Tačiau malda visada mus ir pranoksta. Jai nusakyti mūsų žodžiai netinka. Maldoje atsiverianti realybė yra kažkas daugiau už mus ir mūsų žodžius.

Mums visiems ypač svarbus kalbėjimo rišlumas. Tad suprantama, kad iš pradžių daugelis baiminasi pasiduoti šiam srautui, kur viskas, rodos, vyksta nenusakomu būdu. Tą patyrė ir pirmieji krikščionys: “Mes juk nežinome, ko turėtume deramai melsti, todėl pati Dvasia užtaria mus neišsakomais atodūsiiais” (Rom 8,26). Maldos esmių esmė per amžius nepakito, bet žodinis jos apvalkalas keičiasi ir istoriškai, ir atskirais mūsų gyvenimo tarpsniais.

Yra žmonių, kurie meldžiasi be žodžių, didžioje tyloje.

Kitų malda žodinga. Štai ką apie maldą XVI a. rašė Teresė Avilietė, narsi ir realistiškai mąstanti moteris: “Kai kalbu Viešpačiui, dažnai pati nežinau, ką sakau. O mano siela būna pakilusi taip aukštai, kad nebeįžiūriu jokio skirtumo tarp jos ir Dievo. Tada mano meilė užsimiršta ir kalba paikystes”.

Kitiems dangiškąjį džiaugsmą, išsipildymą jau čia žemėje suteikia liturgija ar bendra malda...

Yra ir tokių, kurie be perstojo kartoja keletą atmin-tinai išminktų žodžių. Net ir tokioje skurdžių, – kokie mes esame visi, – maldoje formuojasi nauja asmens vie-novė. Jie nuolatos kartoja angelo pasveikinimą Marijai: “Sveika, malonėmis apdovanotoji...” Dažnai, ypač už-klupus negandai, šie žodžiai yra vieninteliai. Arba jie šnabžda, garsiau ar tyliai, taip, kaip kvėpuoja, Jėzaus Vardo maldą. Iš pirmo žvilgsnio, toks nenutrūkstantis tų pačių žodžių kartojimas tarsi naikina spontaniškumą. Tačiau ilgainiui jų sielose ištrykšta vidiniai šaltiniai, patiriama pilnatvė, gaivinanti Šventosios Dvasios artu-

ma.

Bet yra ir tokių žmonių, kurie niekad taip ir neišgirsta nė menkiausio Dievo buvimo juose patvirtinimo. Visas jų gyvenimas – nuolatinis laukimas, kuris tik dar labiau sustiprina ieškojimų įkarštį. Kontempliacija jiems – tai kova, o ne pilnatvės potyris. Jų širdys neatsiveria Kristui spontaniškai.

Maldos keliai įvairūs. Vieni iš mūsų pasirenka vieną vienintelį, kiti išvaikščioja visus. Būna akimirų, kai esame tikri: Kristus yra čia ir kalba mumyse. Bet būna ir tokių valandų, kai Jis – Tylintysis, tolimas Nepažįstamasis. Malda privilegijų neteikia.

Malda – kiekviena jos forma – yra mums visiems kelias į Gyvenimą, kylantį ne iš mūsų pačių, o iš kitapus.

Gyventi pasitikint, nors ir nesitikint

Šlovinimo vartai

Kartą vienas artimas man žmogus papasakojo štai tokią savo vidinės kovos istoriją:

“Aš patyriau gundymą savianalize, su visais jos klausimais, su jos nepaliojamais: “Kas tu esi?”, su jos amžiniais “Kodėl?” Tokie klausimai kartais nuveda į tuštybę, bet dažniau jie sukelia graužatį, gėdą ar net panieką sau. Ir aš ėmiausi plėsti savo širdies dirvoną, stengdamasis jį gerai išpurenti, padaryti kuo gražesnę. Galų gale jo gražinimas virto savitiksliu, nes užmiršau, jog tikrasis tikslas – sėti sėklą, Evangelijos sėklą.

Aš žinojau Izaijo žodžius: Tu pavadinsi savo vartus “šlovinimu”.

Tačiau savuosius aš pavadinau “introspekcija”, “širdgėla”, “skrupulu”. Virš jų užrašiau: “Aš daugiau nevertas vadintis Tavo sūnumi”. Tai buvo ankšti vartai, ir vėrėsi jie ne išorėn, o į mano esybės tamsumas.

Bet nuo šiol aš vadinsiu savo vartus “šlovinimu”. Jie plačiai atsivers į išorę, į Tą, kurs yra virš visa ko ir virš

manęs paties”.

Kaip vis dėlto yra nuniokojamas žmogus, kai savistaba ir savianalizė užsisklendžia vien savyje! Ir kas atkels jam šlovinimo vartus?

Prieš pat mirtį, 1943 m., Andalūzijos politiniame kalėjime Migelis Hernandezas atskleidė savo paslaptį:

*Atverk manyje, o Meile,
tobulos žaizdos vartus.*

*Atverk, kad mane paliktų
visos priešmirtinės kančios.*

*Atverk, štai jau gaubia mane
Tavųjų žodžių dvelksmas.*

*Pro šlovinimo vartus išsiverš ir priešmirtinės kančios,
ir niekuomet nenutylančios giesmės. Dievas palies mūsų
žaizdas. Ir kančios pranyks, pavirs bendrystės energija.*

Kas trokštų gyvenimo be prieštaravimų ir sukrėtimų, be kliūčių ir kritikos, susirgtų “angeliškumu”. Tačiau žmogų, Bažnyčią ar visuomenę užgriuvusių negandų aki-vaizdoje galimi tik du keliai:

arba vargai ir kančios virs skausmo apoteoze bei apmaudu, nuo kurių gniuždančio svorio žmogus vaitodamas trypčios vietoj, – tuomet bus prarasta viskas;

arba vargai ir liūdesys sudils šlovinant Jo meilę. Tada, išplėsti iš neveiklumo, galėsime deramai sutikti įvykius.

Gyventi pasitikint, nors ir nesitikint

It tylos dvelksmas

Jau praėjo beveik trys tūkstančiai metų, kai tikintysis, vardu Elijas, intuityviai suprato, jog Dievas kalba dykumoje ir jog visa ko pradžia – romus širdies pasitikėjimas.

Jo tauta nuklydusi į įvairiausius tikėjimus, – jų forma ne tokia jau svarbi, – o tikrasis tikėjimas nyksta. Visos šios tendencijos žmonijos istorijoje kartojasi: viskas, išskyrus gyvąjį Dievą.

Elijas iš visų jėgų stengiasi, kad tauta jį išgirstų. Bet jam nesiseka. Nusivylęs, pasijunta bejėgis ir prašo Dievą atsiųsti jam mirtį.

Vieną dieną jis pašaukiamas į dykumą, ant Sinajaus kalno, klausytis Dievo. Ant Sinajaus įsisiautėja viesulas, po to sudreba žemė, kiek vėliau išsišėlsta ugnis. Bet Elijas mato, kad šie gamtos gaivalai – ne Dievas.

Galbūt pirmą kartą žmonijos istorijoje taip aiškiai išreikšta nuojauta: Dievas savęs neprimeta, Jis nerodo rūšios savo galybės. Šiandien, kaip ir vakar, karai,

kataklizmai, žmonių nelaimės, kančios – ne Dievo darbas

Paskui ant Sinajaus kalno viskas nurimsta. Ir Elijas išgirsta Dievą tarsi šnibždant. Jam atsiskleidžia įstabi tiesa: dažnai Dievo balsas mus pasiekia it tylos dvelksmas.

Niekam ir niekuomet Dievas nenori savęs primesti.

Dievas neprašo mūsų demonstruoti Dvasios apraiškų. Tai būtų panašu į fejerverką, bemat užgęstantį. Žmonės, susigundę tokiu žaidimu, tariausi patiria patį Dievą. Tačiau tai tėra tik jų *ego* atšvaitas. O versdami ir kitus Dievo Dvasią šitaip patirti, stumtų juos į iliuziją, gal net į pražūtį.

Šiandien, kaip ir vakar, Jo balsas nė akimirką nenuityla. Dažnai Jį girdime it dvelkiant tylą.

Ar tik už tokios Dievo tylos neslypi bendrystė, kurioje “bedugnė šaukiasi bedugnės”? Žmogaus esybė yra be dugno: ji išties bedugė! Bet Dievas joje jau yra.

Palaiminti tyraširdžiai! Jie net Evangelijos tyloje atranda, jog pati didingiausia paslaptis – nuolatinis Prisikėlusiojo Kristaus artumas kiekvienam.

Ir telydi jus visur ir visada tikroji širdies ramybė. Ne taip jau svarbu, kad mūsų malda kartais tėra apgailėtinas murmėjimas. Dievo karalystės tikrovė neaprepiama. Taip gal net ir geriau: pasidžiaukime, kad tokiu būdu Dievas moko mus nuolankumo.

Dievas supranta visas žmonių kalbas. Jis supranta visus mūsų žodžius. Tačiau Jis supranta ir mūsų tylėjimą. Ir tylą kartais taip pat yra malda.

Vis dėlto vidinės tylos nesiekime žūtbūtine kaina. Tildydami vaizduotę ir protą, nekurkime savy tuštumos.

Meldžiantis kyla įvairių minčių ir vaizdinių. Galbūt

jų būtinai reikia vidinei pusiausvyrai palaikyti. Tiems, kurie pagauna save sakant: “Mano mintys klaidžioja, o širdis blaškosi”, Evangelija atsako: “Dievas didesnis už tavo širdį”.

Nereikia nei savęs, nei kitų versti kokiais nors metais siekti vidinės tylos. Nors kartais būtina žinoti pagrindinius kūno padėties ar kvėpavimo principus. Tačiau mėginimai pateikinti receptus ar net koki mokymą yra visai kas kita!

Kai malda virsta tam tikra technika, žmogus gręžiasi pats į save. Kiekvienas sisteminimas, taip pat ir misti-cizmas, yra pavojingas – taip galima prasimanyti savo dievą, sutapatinti Jį su savo projekcijomis.

Palaiminti tyraširdžiai! Jie regės Dievą. Kiekviename iš mūsų Jo karalystė neturi nei pradžios, nei pabaigos.

Laukimo aistra

Kontempliacijos tyla

Malda, tasai pasinėrimas į Dievo gelmes, reikalinga ne tam, kad mes patys geriau jaustumės. Melskimės ne naudos tikėdamiesi, o kad drauge su Kristumi sukurtume visiškai laisvų žmonių bendruomenę.

Kai mėginame žodžiais nusakyti šią bendrystę, sąmoningai kuriame maldas. Bet protas apčiuopia tik mūsų asmens paviršių. Ūmai užkluptas jis nuščiūva taip, tarsi jo tyla turėtų reikšti, jog Dievo nėra.

Negaiškime aiškindamiesi nesvarbius tylos aspektus, verčiau žinokime, kad ji mums atveria iki šiol nežinomas kūrybos galimybes: asmenį grindžiančioje tikrovėje Kristus meldžiasi daugiau, negu mes pajėgiame įsivaizduoti. Palyginti su šia neapbrėpiama Kristaus malda slaptoje, mūsų žodžiais išreikšta malda yra be galo menka.

Kontempliacijos tyla! Kiekviename iš mūsų žioji tokios nežinomybės, abejonių, prievartos, nuoskaudų bedugnės bei kaltės ir neišpažintų nuodėmių prarajos,

kad kartais ima vertis tuštumos pragarmės. Neaišku iš kur, gal iš archaiškosios protėvių ar genetinės atminties, sukyła geiduliai. Su vaikišku pasitikėjimu leiskime Kristui melstis mumyse, ir vieną dieną mūsų bedugnės atgis.

Ilgainiui kontempliacija virs laime. O ši laimė yra mūsų kovos už žmoniją ir kartu su ja versmė. Tai mūsų drąsa ir paskata ryžtis. Tai džiaugsmo gausybė.

Kova ir kontempliacija

Melstis su Marija ir apaštalais

Per daugel metų man buvo lemta aplankyti nemažai Rytų Europos šalių krikščionių. Vieno tokio vizito išvakarėse gavau žmogaus, su kuriuo turėjau susitikti, laišką:

“Mes tikimės Jūsų žodžio ne tik mums, bet ir viso pasaulio krikščionims, patiriantiems sunkių išbandymų. Štai kuo mes galėtume prisidėti.

Mūsų padėtis panaši į apaštalų ir Marijos būklę tuoj po Kristaus mirties. Išgąsdinti Jėzaus kančios ir mirties, mokiniai buvo pakrikę.

Bet išgyvenę neviltį mes, kaip ir jie, supratome: Kristus prisikėlė! Baimė ir neviltis – jau praeity, tad nebesame pakrikę. Tačiau mūsų, kaip ir apaštalų, galimybės ribotos.

Mes nujaučiame, kad viskas įvyko, idant Kristus galėtų mums atsiųsti savo Dvasią. Tai pasirengimas naujam Bažnyčios pavasariui. Tad reikia tik dėkoti už tokią ypatingą Jėzaus mums teikiamą malonę ir kartu su Marija bei apaštalais melstis žodžiais, kuriuos į mūsų širdis įkvepia Šventoji Dvasia.

Taip, net ir neturintys nei būdų, nei galimybių viešai veikti gali telktis į mažas bendruomenes ir melstis kartu su savo broliais, su Marija ir apaštalais, laukdami Šventosios Dvasios.

Šiuo metu mūsų pašaukimas toks: melstis, kad Dievo tauta taptų kontempliatyvi, gyvenimo besisemianti iš prisikėlusio Kristaus Dvasios gelmių”.

Marija, Susitaikinimo Motina

Tomis akimirkomis, kai Dievas yra viskas

Būti akistatoje su Dievu aistringai laukiant – tai žmogaus jėgoms.

Kontempliacija dažnai suprantama kaip veiklos priešingybė, tarsi ji būtų pasyvumas, lemtingos kovos šalinimasis.

Tačiau faktai liudija: kai kurie krikščionys kilniai aukojasi, netausodami savęs vykdo įvairius išipareigojimus ir vis tiek tėra prie pačių kontempliacijos ištakų.

Kaip aš suprantu kontempliaciją? Tai tokia dvasios būseną, kai dieviškosios tikrovės akivaizdoje žmogus yra apimtas nuostabos. Protu suvokta visuotinė daiktų grožio prigimtis taip pat gali nustebinti, tačiau tik iš dalies. Vien įstabus Dievo meilės tikrumas užvaldo visą žmogaus esybę, visas jo pajautas.

Yra ir tokių žmonių, kuriuos gniuždo subjektyviai išgyvenamas Dievo tylėjimas, tarsi Dievo artumas priklausytų nuo jų pojūčių ar jausmų.

Gal jie tiesiog tai užmiršo? Juk Dievas yra čia pat,

šalia, ir tada, kai išblėsta mūsų laukimo įkarštis ar sumažėja jautrumas.

Dar prieš tau gimstant Aš regėjau tave, sako Dievas.

Kai suprantame, jog Dievas pamilo mus pirmas, anksčiau nei mes pamilome Jį, tegalime viena – nuplėšti skraistę, po kuria nuo Jo slėpėmės.

Ateis diena, kai kiekvienas tai supras ir galbūt pasakys: ne, ne Jis šalinosi manęs – aš Jį apleidau, Jis ėjo šalia.

Ir sulauksime akimirksnių, kada Dievas mums bus viskas.

Gyventi Dievo šiandiena

TU, KURIS TROKŠTI SEKTI KRISTUMI

Atrodo, kad šiuo metu Lietuvoje yra apie 1000 sekantų Kristumų. Tai yra apie 1000 žmonių, kurie yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes. Šie žmonės yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes, kurios yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes.

Šie žmonės yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes, kurios yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes. Šie žmonės yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes, kurios yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes. Šie žmonės yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes, kurios yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes.

Šie žmonės yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes, kurios yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes. Šie žmonės yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes, kurios yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes. Šie žmonės yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes, kurios yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes.

Šie žmonės yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes, kurios yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes. Šie žmonės yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes, kurios yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes. Šie žmonės yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes, kurios yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes.

Šie žmonės yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes, kurios yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes. Šie žmonės yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes, kurios yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes. Šie žmonės yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes, kurios yra įsijungę į sekantų Kristumų grupes.

Viskas arba nieko

Mus dažnai klausinėja: "Kodėl į Taizę susirenka tiek daug jaunimo iš visų žemynų?" Mes patys nelabai žinome – kodėl. Tai mums atskleis tik Dievas, kai stosime prieš Jį amžinybėje.

Kai kiekvieną vakarą, – žiemą vasarą, – mes su keliais broliais po bendros maldos pasilieiname išklaudyti jaunų žmonių atsivėrimų, mums rūpi sužinoti, kas slegia jų širdis? Kas kelia nerimą? Bet nė kiek ne mažiau svarbu suprasti, kokią Dievo dovaną yra gavęs kiekvienas iš jų. Kaip ją atskleisti?

Mes žinome, kad čionai jie atvyksta ne kaip turistai. Antraip jie labai apsiriktų. Daugelis jų atvažiuoja vieno klausimo genami: kaip suprasti Dievą? Kaip sužinoti, ko Dievas nori iš manęs?

Jei jie, trokštantys gyvojo Dievo, atvyksta čia, tai tik tam, kad vidinėje tyloje įsiklausytų į savo širdį ir sektų Kristumi.

Tu, kuris trokšti sekti Prisikėlusiuoju, iš kokių ženklų suprasi, kad Jį sutikai?

Gal užuot stengęsis pajusti Jo artumą, išmok įžiūrėti Dievą visiškai paprastuose gyvenimo įvykiuose ir vadovautis kasdienėje savo veikloje tuo, ką Jis tau įkvepia?

Iš ko atpažinti, kad jau sutikai Kristų? Kai pajusi neįveikiamą norą visko atsisakyti, net savęs paties, ir eiti, nors ir nežinosi kur. Tu būsi sutikęs Jį, kai tavo ausyse, nors jas ir užsikimštum, vis skambės Jo žodžiai: "Ateik ir sek paskui mane".

Dar gerokai prieš Kristų vienas Senojo Testamento tikinčiųjų rašė: "Jei trokšti tarnauti Viešpačiui, renk savo sielą išbandymui, nuskaistink savo širdį ir būk tvirtas" (Sir 2,1).

Rinktis Kristų, vadinasi, rinktis viską arba nieko, – vidurio nėra. Tačiau ar sutiksi nešioti savo kūne Jėzaus žaizdas ir Jo meilės liepsnos prisilytėjimą? Jos išryškėja, kai gali Jam tarti: "Tu pirmas mane pamilai, Tu – mano džiaugsmas, mano didžioji meilė – to man tebūna gana".

Rinktis Kristų! Jis mums siūlo alternatyvą: "Kas nori išsaugoti savo gyvybę, jos neteks, kas paaukos savo gyvybę iš meilės man, ją atras". Bet Kristus neprimeta savo valios. Jis mums leidžia laisvai, savo noru Jį pasirinkti arba Jo nepripažinti. Ir niekuomet neprieštarauja. Tiesiog štai jau antras tūkstantmetis, kai Jis, romus ir nuolankus, stovi prie kiekvieno žmogaus širdies durų ir beldžiasi vidun.

Kai atrodo, kad jau nebėra daugiau jėgų Juo sekti, imame Jo šauktis: "Leisk man atsiduoti Tau, o Kristau, pailsėti Tavyje kūnu ir dvasia".

Rinktis Kristų, vadinasi, laikytis vieno vienintelio kelio, o ne dviejų iškart. Kas panorėtų vienu metu sekti ir Kristumi, ir būti tik savimi, klaidžiotų paskui savo šešėlį, vaikydamasis žmonių įvertinimo ar visuomenės

pripažinimo.

Teišauš ta diena, kai tyliai ištarsime: "Trokšdamas gyventi vieninteliu ir svarbiausiu, aš prisimenu Tave, o Prisikėlusysis. Mano širdis, mano dvasia, mano kūnas yra tarsi žemė, ištroškusi Tavęs. Net ir užmiršęs Tave, aš nesilioviau Tavęs mylėti. O Tu skleidi meilę, kurios vardas – atleidimas, ir atgaivini".

Tu, kuris trokšti sekti Prisikėlusiuoju, iš ko dar suprasį, kad Jį sutikai? Ogi kai pamatysi, jog tavo grumtynės su pačiu savimi dėl Kristaus, jog visi išbandymai ir net nematomų ašarų srovės – visos šios vidinės kovos nebeslegia kaip akmuo tau širdies, o tampa gyvastinga versme.

Šis virsmas pakeičia visa, kas šiaip žmogų palaužia – vienatvę, nevertumo pojūtį, visa, kas džioviną jo širdį, – išsivadavęs iš kankinančio nerimo ir nusivylimo, vėl pajunti pasitikėjimą ir kūrybos džiaugsmą.

Jeį nori Juo sekti iki pat galo, kad ir kokią kainą reikėtų sumokėti, neturte ruoškis kovai, – kasdienė ištikimybė mažuose dalykuose susies tave su begalybe. Ir tavo žmogiškosios prigimtįs pakaks suprasti visiems ir viskam: tavo širdis taps erdvi kaip pasaulis.

Jeį trokšti sekti Viešpačiu, drąsiai aukok sykiu su Kristumi Velykų avinėlių. Kai išgirsi Jį sakant: "Ateik ir sek paskui mane", tu nustebsi girdėdamas save Jam atsakant: "Aš atpažinau Tave. Kaip norėčiau būti šalia Tavęs, besiklausančio mano paprastos maldos, Tavęs, šlovingasis Kristau, Tavęs, kuris prisikėlė ir Tavęs ieškančiojo širdyje. Aš norėčiau būti šalia Tavęs ir tada, kai Tu merdi už žmoniją, nes Tu esi artimas vargstančiam, už kitus kovojančiam. Kad parodyčiau pasitikėjimą Tavimi, kad mano širdis sutvirtėtų, aš išdrįsiu karštai širdimi priglusti prie Dievo širdies, nes supratau: tik

atkakliausi regės dangaus karalystę”.

Visiškai Juo pasikliauti – tai mylėti tyra širdimi, o ne puoselėti meilės regimybę, mintančią vien žodžiais. Tai pasitikinti meilė, ji persmelkia kiekvieną būties akimirką, tai meilė, stipri kaip mirtis.

Meilės įstabumas

Gyvenimo rizika

Tu, kuris trokšti sekti Kristumi, sutiksi Jį tik visiškai Juo pasitikėdamas. Ne kitaip.

Bet kaip tu gali Juo pasitikėti ar apsispręsti visą gyvenimą Juo sekti, jei taip bijai suklysti, o vėliau – būsi suklydęs?

Kad pasiruoštum tarti Kristui “taip”, o paskui rastum jėgų šiuo “taip” gyventi, tau reikia su kuo nors nuoširdžiai išsikalbėti. Tik ne su bet kuo, nes gali susirasti žmogų, kuris pataikaus tavo silpnybėms, o toks bendravimas neugdys tavęs, kaip kūrėjo. Iš širdies pasikalbėti gali tik su tuo, kurio dvasia išlavėjusi skirti gera nuo bloga ir kuris moka įžvelgti, kas glūdi žmogaus prigimties prieštaravimuose.

Tas, kurio pašaukimas – išklaudyti kitą, nesivadovauja jokia metodika, jokia teorija. Jo atsakymas nėra visiems vienodas, – jį lemia kiekvienam suteikta svarbiausia dovana.

Vienam jis turės paliepti: “Viską nedelsdamas palik,

nes atitolsi nuo Dievo". O antram, irgi Dievo ieškančiam, jis greičiausiai pasakys: "Prieš atsiduodamas Dievui, išmok kokio amato, kad galėtum tarnauti kitiems. Dabar mesdamas mokslą ar amatą tik pasuktum lengvesniu keliu".

Tačiau abiem jis tvirtai pasakys: "Dievą pažinsi tik pasiryžęs gyventi pagal Jo valią – gyvenimą, pilną pavojų, o ne saugų ir uždarą. Ir – ne koki nors tarpsnį, bet visą gyvenimą. Tad išdrįsk rizikuoti dabar ir nuolatos".

Ypač baisu apsirikti jaunystėje, bet baimė suklysti aplanko ir vėliau. Yra žmonių, kurie jau įpusėję gyvenimo kelią įsimyli ir pameta galvą, manydami pagaliau suradę savo tikrąją meilę. Jie pamato savo klaidas, lėmusias jaunystės pasirinkimą, ir užmiršta, kad nėra žemėje visiškai tobulų poelgių, – kitaip mes visi jau būtume angelai.

Jei mokėjęs tave išklaudyti palaiko tavąjį "taip" Kristui, nesvyruodamas eik toliau. Jei įklimpsi dvejonių ar apgailestavimų liūne, tik sugaiši laiką, kuris priklauso jau nebe tau, o Dievui. Klaidos ir dviprasmybės, lydinčios tavo apsisprendimą, sudegės Dievo Dvasios ugnį.

Tu, kuris trokšti atiduoti gyvenimą Kristui ir renkiesi pavojų, kas dieną savęs klausi, ką reiškia šie Jo žodžiai: "Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras". Bet vienasyk tau atsiskleis šio Absoliuto prasmė.

Tad kaip juos suprasti? O tu ieškok. Ieškok ir atsakymą rasi.

Meilės įstabumas

Evangelijos radikalumas

Čilės sostinė Santjagas. Kalėdų naktis viename moterų kalėjime. Po vidurnakčio šv. Mišių – vakarienė kartu su kalinėmis. Čia ne tik kriminalistės, yra ir politinių. Beveik visos verkia. Vienių veidai gyvenimo išvagoti, kitų – šviečia ramybe.

Kunigas mums sako: “Šitos moterys nėra blogos, gal tik kai kurias sunku suprasti. Kelios iš jų – tėvažudės. Bet jos nėra blogos. Aš jas pažįstu. Jau dvidešimt metų kasdien čia ateinu”.

Žiūrint į šio kunigo veidą, klausantis jo pasakojimo apie ilgalaikę kasdienę ištikimybę savo pareigai, iš mano širdies išsiveržia klausimas: “Kur semiatės šios nuoširdžios Dievo ir žmonių meilės? Gal turėjote senelę ar motiną, kuri už jus meldėsi?” – “Taip, – atsako jis, – motiną. Kai prieš dvidešimt dvejus metus išvykau iš gimtojo Ispanijos kaimelio, ji palydėjo mane iki durų ir pasakė: “Sūnau, būk geras kunigas”. Tai buvo jos paskutiniai žodžiai man. Daugiau jos nemačiau. Po metų ji mirė”.

*Mes atvykome lankyti kalinių. Ir sutikome žmogų, veik
tobulai vykdantį savo pašaukimą, gyvenantį vien Evange-
lijos dvasia.*

Niekas iš prigimties nėra linkęs gyventi griežtai pagal Evangeliją. Kiekviename iš mūsų susipynę „taip“ ir „ne“.

Tačiau žmogus bręsta tik visiškai atsiduodamas. Jei jis rizikuoja visu savo gyvenimu, jame formuojasi tai, ko ir tikėtis nedrįso. Situacijos be išeities, neviltis, nuolatinė kova jo nepalaužia, tik sustiprina. Sutemų keliu einama tarpsniais: ilgų, tamsių naktų vienatvė ir nenumalšinti troškimai; graužatis, toji žmogaus širdies gangrena; dvejonės; įvairios baimės, tykančios ties kiekvienu gyvenimo posūkiu...

Mūsų kelias erškėčiuotas ir dygliuotas, piktdagiais užžėlęs? Iš erškėčių Kristus įkuria ugnį. Kur nors užsilikę su šaknimis neišrauti graužatis ir nesugebėjimas mylėti? Mūsų silpnybės – tai puiki dirva savajam „taip“ auginti ir puoselėti, diena iš dienos brandinti. Visa, kas kelia mums grėsmę, yra perkeičiama ir virsta anuo Evangelijos raugu, padedančiu pakelti visus sunkumus.

Ir vienąkart mums dovanojama net tai, kas pranoksta mūsų lūkesčius. Išsipildo tai, kuo pasitikėjome, nors nesitikėjome. Mumyse išryškėja Kristaus paveikslas. Kiti mato šį Jo švytėjimą, o mes patys apie jį nė nenumanome. Mums ir nereikia jo matyti: tiek daug žmonių žemėje skleidžia Dievo šviesą to nežinodami, net nedrįsdami tuo patikėti.

Rizikuojančiam visu savo gyvenimu nėra akligatvių.

Mes manomės išsižadėti Kristaus, bet Jis mūsų neišsižada.

Mes tarėmės užmiršę Jį, o Jis buvo čia.

Ir kai vėl leidžiamės į kelią, viską pradėdami iš naujo, Jis yra šalia.

Štai ko nelaukiame, štai ko nesitikime.

Evangelijos radikalumas ir su juo susijusi rizika daugelį žmonių gąsdina. Juos užvaldžiusi abejonė. Kai kurie nebežino, ar dar tiki, ar jau nebe.

Taip abejonė ir tikėjimas grumiasi krikščionių širdyse jau daugiau nei šimtą metų. Sibiro katorgoje Dostojevskis rašė: “Aš buvau ir iki šiol tebesu netikėjimo ir abejonės sūnus. Žinau – toks liksiu iki pat mirties. Kiek kančių man teikė ir nūnai dar teikia tasai tikėjimo troškulys, o kiekvienas naujas kontrargumentas ši troškulį tik dar labiau sustiprina”.

Ir vis dėlto Dostojevskis nesiliovė tvirtinėti, kad jam “nėra nieko gražesnio ir prasmingesnio, patrauklesnio ir protingesnio, vyriškesnio ir tobulesnio už Kristų, ir ne tik kad nėra, bet, – aš tai sakau su pavydžia meile, – ir negali būti. Dar daugiau: jei kas imtų įrodinėti, kad Kristus nėra tiesa, tai aš geriau likčiau su Kristumi nei su ta tiesa”.

Taip Dostojevskis parodo, kad netikintis jame gyvena šalia tikinčio, “ne” šalia “taip”. Tačiau karšta jo meilė Kristui nesunaikinama. Jis – abejonės ir netikėjimo sūnus – kasdien renkasi kelią nuo abejonės tikėjimo link.

Gyventi pasitikint, nors ir nesitikint

Trapūs it molio indai

Sunku suprasti, kodėl Dievas pašaukė mus, trapius it molio indai, liudyti Kristaus paslaptį? Ir kodėl vieni atsiliepia į šį kvietimą, o kiti – ne?

“Deja, šį lobį mes nešiojamės moliniuose induose, – taip prieš du tūkstančius metų rašė vienas Kristaus liudytojas, – kad būtų aišku, jog tas švytėjimas sklinda ne iš mūsų, bet iš Dievo. Mes visai slegiami, bet nesugniuždyti; mes parblokšti, bet nežuvę. Mes visuomet nešiojame savo kūne Jėzaus merdėjimą, kad ir Jėzaus gyvybė apsireikštų mūsų kūne” (2 Kor 4,7-10).

Savimi apreikšti ir kitiems liudyti Kristų! Savo gyvenimu būti Prisikėlusiojo atvaizdu! Ir vis dėlto kaip menkai Jį pažįstame. Jei mums reikėtų remtis tik savo silpnu tikėjimu ar asmeninėmis savybėmis ar Dievo šviesa, toji galybės gausa, sleistusi mumyse? Juk ne veltui Dievas savo šviesai skleisti pasirinko mūsų žmogiškąjį trapumą. Ir todėl mums tokia artima pirmųjų krikščionių malda: “Žiūrėk tad ne mūsų nuodėmių, bet

savosios Bažnyčios tikėjimo”.

Kas apsisprendžia savo gyvenimu liudyti Kristaus paslaptį, kas Juo pasitiki net ir tuomet, kai jo egzistencija primena dykvietę, tas žino, jog jo pasirinkimas gali nepastebimai nuvesti ir į kankinio mirtį. Bet kad ir kas atsitiktų, jis nepatirs nepataisomų pralaimėjimų: nors ir iš visų pusių spaudžiamas, išliks nesugniuždytas, nors ir parbloškstas, bet nenugalėtas.

Kristaus pašauktasis, nepabūgęs jokių sunkumų, vieną kartą suvokia, kad jo širdyje telpa visas pasaulis: jis nenuolaidžiauja sau, todėl gali išklaudyti visus žmones, pasidalyti su jais jų vargais ir sielvartais. Tokia širdis nerambėja, neapsipranta su kančia, ilgainiui vis labiau veriasi begalybei.

Kaip nepalūžta, nekrinta iš nuovargio tas, kuris visa suima į save, bet nieko negali pakeisti, tas, kuris susivienija su merdėjančio Kristaus kančia – visos žmonijos sielvartais? Jo paslaptis tokia: jis kiekvieną akimirką patiki Kristui visus išbandymus: ir kitų, ir savo, taip pat – ir savo skriaudikus. Jei nesimelstų už priešus, viena jo asmenybės dalis taip ir liktų tamsybėse.

Nuolatos pasikliaudami Dievu, patikime Jam viską, net ir nuvargusį savo kūną. Tiek vėl visa tampa gyva, kiek pats Prisikėlusysis ima reikštis per mūsų kūną. Ir savo kūnu mes Jį šloviname. Visa savo esybe iš meile pertekusios širdies Jam giedame: “Jubilate Deo, Jubilate Deo”.

Meilės įstabumas

Kiekvienam – ypatinga dovana

Į Taizė atvykstantis jaunimas pirmiausia tikisi būti išklaustytas, o ne pamokytas sutinkančiųjų. Nes tas, kuris tartųsi esąs dvasinis mokytojas, pasikeltų į dvasios puikybę, o juk puikybė – sielos mirtis.

Taigi atsisakykime minties savintis kitą. Švč. Mergelė Marija parodė tokios aukos pavyzdį: Ji nepasiliko savo Sūnaus sau, atidavė Jį pasauliui.

Dažnai mes beveik nieko nežinome apie gyvenimą žmonių, atveriančių mums savo širdis. Tai nėra labai svarbu. Patarinėdami ar kategoriškai paliepdami: “Tu privalai”, tik išmuštume juos iš kelio. Tiesiog išklauskime, kad taip išlygintume ir ištiesinsintume Kristui kelius į jų širdis.

Šiandien, išklausę jaunuolius,ėjome su vienu broliu iš bažnyčios namo ir kalbėjomės: “Jei jie išvyks iš čia, atradę savy slypinčią Dievo dovaną... Jei jų širdys užsidegs troškimu ir kitiems taisyti kelius į Kristų...”

Kaip ir kiekvienas žmogus, Kristus troško išgirsti žmogaus balsą, Jam sakantį: "Tu gerai žinai, kad aš myliu Tave". Net tris kartus Jis klausė Petrą: "Ar myli mane?" O įsitikinęs Petro meile, patikėjo jam Bažnyčią: "Ganyk mano avis".

Kiekvienas, pamilęs Kristų, gauna iš Jo didesnę ar mažesnę sielovados dovaną. Kiekvienam iš mūsų Dievas patiki globoti vieną ar keletą žmonių.

Ši sielovados dovana, nors ir mažytė, – tai šaltinis, iš kurio semiamės stiprybės liudyti Kristų ir padėti Jo – piligrimo – kelionėje po visą žmoniją.

Net vaikai, patys to nežinodami, padeda žmonėms išvysti gyvojo Dievo paveikslą.

Svarbiausia pastoraciniame darbe – išklaudyti. Išklausykime, kas žeidžia mūsų artimą. Pasistenkime suprasti, kas jį slegia, kad ir prieštaravimų draskomą širdį nušviestų Dievo viltis, bent jau žmogiška viltis.

Neretai būna ir taip, jog klausydamasis kito ir pats imi suprasti kažką labai reikšminga, ko tavo pašnekovas nė neįtaria.

Į senatvę išlavėja intuicija – juk visas gyvenimas pasiskirtas išklaudyti kitus. Ir beveik be žodžių imi suprasti atėjusį pasikalbėti.

Klausydamasis kito, regi mistinę žmogaus viziją. Žmogaus, kuriame sugyvena būties trapumas ir dieviškoji šviesa, tamsos bedugnė ir gyvenimo pilnatvė.

Kiekvienas turime dalelę ganytojo širdies. Kiekvienas turime ypatingų Dievo dovanų. Kodėl jomis nepasikliaujame? Kodėl, lygindamiesi su kitais, taip trokštame turėti jų dovanas, o savąsias slepiame?

Mūsų technokratiški laikai ypač sustiprina sėkmės ir nesėkmės pojūtį. Nuo pat vaikystės mums diegiamas

karjerizmas, lygiavimasis į kitus: kam nesiseka pagal priimtus visuomenėje standartus, tas jaučiasi nelaimingas ir sielojasi neturįs sugebėjimų, kuriais pasižymi kitas.

Bet koks lygiavimasis griaua kūrybiškumą. Trokšdamas turėti kito gabumus, nebegali atskleisti savo talentų. Nuvertink save, ir tave apniks liūdesys, neryžtingumas.

Ar galima nuvertinti save, kai gyvenimo Dvasia taip dosniai ir kiekvienam dalija dovanas? Savigarbos praradimas slopina žmogų, sekina jo gyvybines jėgas, ir galop jis nebegali kurti.

Ieškoti kompensacijos, pervertinant save, siekiant, pavyzdžiui, visuomenės pripažinimo, – taip pat ne išeitis. Visuomenės ar aplinkinių palaikomas perdėtas savo sugebėjimų vertinimas tėra augalo vešėjimas šiltnamyje.

Eiti Evangelijos keliu, kurį lydi Kristaus žvilgsnis, vadinasi, sutikti. Sutikime, kad ir mes patys, ir mūsų protas, tikėjimas, sugebėjimai riboti. Sutikime ir su mums duotomis dovanomis. Ir tada atsivers kūrybos versmė.

Teprašys tavosios dykumos

“Taip” visada yra “taip”

Iš keturiasdešimt penkerių metų vyriškio vėl išgirstu taip dažnai kartojamus žodžius: “Turėjau vesti dėl tam tikrų aplinkybių. Negalėjau pažvelgti iš šalies, pritrūko blai-vaus proto. O dabar aš sutikau savo gyvenimo moterį”. Žinoma, anuomet dvidešimt trejų metų vaikinui stigo išvalgumo. Bet kiek metų sulaukus jo bus pakankamai?

Neįmanoma pasirinkti neatmetus kitų galimybių. Priešingu atveju būtume silpnavaliai: trokštame tarti “taip”, bet tik šią akimirką, o ne visam laikui.

Kai tuokdamiesi ar duodami evangelinius skaistybės įžadus ištariame “taip”, mes tarsi atsistojame ant kalno keteros. “Taip” persmelkia visą žmogų: ir jo kūną, ir vidines galias – protą, jusles, jausmus, vaizduotę.

Tas, kuris ištara šį “taip” ir atsisako dairytis atgalios, nuolat kartoja Kristui: “Aš pasitikiu Tavimi ir tikiu Tavo pažadu”. Nes laukiant visiško aiškumo, kad būtų ištartas “taip”, visiems laikams išliksiantis “taip”, gali nebebūti ką aukoti. Kartą ištartas “taip” – tai ašis, apie kurią

sukasi visa mūsų kūrybinė veikla. Tai ramstis, kuris palaiko žmogaus laisvę. Tai iš jo trykšta šaltinis, prie kurio džiaugsmo šokį šoka širdis.

Galbūt ateis toks metas, kai bus sunku be didžiulių pastangų likti ištikimam: "taip" slėgs ir bus išgyvenamas be meilės. Tada kurį laiką pakluskime įstatymui, šiam didžiajam mokytojui, kol ir vėl pabus mūsų meilė.

Kova ir kontempliacija

Džiaugsmo ir šventės garsai

Dabar, kai išgyvenama visuotinė pasitikėjimo krizė, nuo tiesaus kelio nukrypsta nemažai jau pasirinkusių kunigystę. Sutrikę kai kurie kunigai jau nebežino, kam jie tarnauja. Kas yra jų pašaukimo esmė? Aš matau tris jų veiklos kryptis.

Žmogus, gavęs kunigo šventimus, ieško Kristaus kaip savo pirmosios meilės. Jis gyvena ne sau, bet aukojasi artimui.

Žemėje išrišdamas tai, kas vėliau bus išrišta Kristaus, jis išgelbsti žmogų. Jis mokosi įsiklausyti į kitą, išvelgti kas dedasi žmogaus širdies gelmėse. Ilgainiui jis vis labiau išmoksta suprasti kitą ir padėti jam vaduotis iš nuodėmės.

Jis yra ir tasai, kuris padeda tikintiesiems Eucharistijoje išgyventi Velykų paslaptį.

Tad ar gali atsiliepusieji į kunigystės pašaukimą įgyvendinti jį skyrium nuo mūsų? Ką mes galime jų labui ir kartu su jais nuveikti? Tai, apie ką net nepagalvojame, – nepalikti jų vienu, pasitikėti jais. Jų tarnystėje ieškoti neturtėlio širdies, susitaikinusios ir susivienijusios su Jėzumi Kristumi. Tuomet ir juos pasieks “džiaugsmo ir šventės garsai”.

Kai kas sako, jog esama ir blogų ganytojų. Jei taip yra, verčiau patylėkime... Kaip mes, tokie trapūs ir

lengvai pažeidžiami, ir dėl to nuolatos kovojantys su savo silpnybėmis, galime reikalauti, kad jie būtų antžmogiai?

Širdį gniaužiantis pokalbis bažnyčioje su jaunu kunigu. Jis klausia savęs: "Nejaugi klydau tuomet, kai reikėjo apsispręsti visam gyvenimui?"

Bandau svarstyti drauge: kas iš mūsų, kam nors ryždamasis, yra viską numatęs? Tik ilgainiui ir tik protarpiais šis tas nušvinta. Tai, kas mums iš pradžių nebuvo visai aišku ir apibrėžta, o gal iš dalies net klaidinga, tolydžio subręsta, kad išvertume ir tesėtume iki paskutinio savo atodūsio.

Kad žmogus vidujai būtų vientisas, jis turi ne kartą ir pats ryžtingai apsispręsti. Nors sulaužius visam laikui duotą įsipareigojimą, iš pradžių įtampa tarsi atslūgsta, o pakeitus aplinką, ateina palengvėjimas, bet tik vėliau išryškėja visi padariniai. Po trumpalaikio nusiramavimo širdį užgula naujos dvejonės.

Šis jaunas kunigas sako būgštaujās, kad dėl celibato nesijaučiąs tikru žmogum. Tačiau kas būtų, jei norint patirti pilnatvę reikėtų viską gyvenime išbandyti?

Tik troškimas regėti Kristų tramdo skaistumo įžadus davusio žmogaus geismus. Viename iš savo pamokslų Jis pažadėjo: "Palaiminti tyraširdžiai!" Visa, kas drumsčia mūsų sielą, visa, ko kartais neprisipažįstame net sau, pasikeičia, vos tik nukreipiame žvilgsnį nuo savęs į Gyvąjį, į Prisikėlusįjį.

Bet ar tas kunigas suprato mane? Ir kaip jis pasielgs?

Kova ir kontempliacija

Įpareigojantis “taip”

Jei visa ko pradžia buvo pasitikėjimas... Ir štai jo kupini ryžtamės tarti neatšaukiamą “taip” visam laikui.

Evangelijoje Kristus kalba apie jaunuolį, kviečiamą dirbti vynuogyne. Jaunuolis atsako: “Ne, neisiu”. Bet po kiek laiko persigalvoja ir nueina į vynuogyną. Tai ir yra “taip”.

O kitas, išgirdęs tą patį kvietimą, atsako: “Einu!” Bet nenuėina. Jo “taip” tėra tuščias garsas.

Šiame Evangelijos pasakojime kalbama apie itin svarbų “taip”. Šiuo “taip” įsipareigojama sekti Kristų per visą gyvenimą.

Kai kuriems ryžtingas “taip” yra atsakas į Kristaus kvietimą laikytis santuokinės ištikimybės.

Ar šiandien, kai suyra tiek daug šeimų, apsisprendžiantys ją kurti priims tą iššūkį ir bus ištikimi savo pasirinkimui iki paskutinio atodūσιο? Juk santuokinė ištikimybė yra paties Kristaus ištikimybės Bažnyčiai

atspindys.

Kiek daug apleistų vaikų. Ir kartu praradusių svarbiausia – pasitikėjimą gyvenimu. Šeimos irimas žeidžia daugelio jaunuolių vaikystės ar jaunystės tyrumą. Negaładami pasikliauti davusiais jiems gyvybę, jie sunkiai randa kelią į Dievą. Apleistųjų širdys virsta dykvietėmis.

Niekas taip nežeidžia kaip apvilti jausmai. Iš čia neviltis, skeptiški svarstymai: kam gyventi? Ar gyvenimas be meilės dar turi kokią prasmę?

Ar taps kiekvienas šeimos židinyse “maža Dievo bažnytelė”, “namų bažnyčia”, svetingumo, maldos, ištikimybės ir paguodos visiems aplinkiniams vieta?

O kitus Kristus kviečia sekti Jį visą gyvenimą celibato keliu.

Kas suvokia, jog šis “taip” yra visą egzistenciją aprėpiantis įsipareigojimas, gali išsigąsti. Jis pajunta, kaip ima vertis bauginanti nežinomybė. Prieš akis – visas gyvenimas: ar ištesėsiu? Kas vidujai pasiruošęs tokiai aukai? Iš pradžių dvejojama, o paskui atsakoma “ne”, – tokia reakcija yra žmogiška, natūrali.

Tačiau vieną dieną, savo paties nuostabai, imama suvokti, jog jau einama paskui Kristų: šis “taip” buvo įkvėptas Dievo Dvasios į slapčiausias žmogaus gelmes, šiandien kartais vadinamas pašamone.

Leidęs šiam “taip” išsiveržti iš sielos gelmių, galėsi pritarti: “Teesie Tavo valia”.

Evangelijos pasakojime labiausiai įsimintina tai, kad jaunuolis pirmiausia pasakė “ne”.

Bet vėliau jaunuolis suprao, kad tasai atsisakymas – tai tarytum ir savo dalies išsižadėjimas ir kad pasakydamas “ne”, jis priešinasi tam, kas jame gyvena, – Dievo Dvasiai, jo gelmėse tariančiai “taip”, tą patį Marijos

“teesie”.

Ar gali nelauktas Dievo šaukimas tapti toks įsakmus, kad vieną dieną būtinai turėsi sutikti? Pranašas Jeremijas tai paliudijo savo patirtimi: “Aš sau tariau: apie Dievą daugiau negalvosiu, Jo vardu daugiau nekalbėsiu. Tačiau visa ryjanti ugnis liepsnojo many, mano esybės gelmių gelmėse. Norėjau ją užgniaužti, bet negalėjau”.

“Taip”, ištartas Kristui, įpareigoja. Jau neįmanoma bėgti nei nuo savęs, nei nuo artimo.

Šis “taip” kartais susvyruoja. Dvejonės niekada nėra malonios: žmogaus prigimtis trapi – ji saugosi visokių sukrėtimų.

Šis “taip” palaiko dvasios budrumą. Jis neleidžia užmerkti akių. Nejau tas “taip” galėtų užliūliuoti ar net užmigdyti? Nejaugi jį ištaręs galėtų šalintis Kristaus Jo Kūno bendruomenėje – Bažnyčioje, patiriančioje smūgius iš visų pusių? Ar pasaulio, varginamo išbandymų?

Toks viso gyvenimo “taip” yra ugnis. Ir kartu iššūkis. Dega ugnis ir negęsta. Ir mūsų “taip” įsiliepsnoja širdy. Jis įpareigoja mus. Kitaip ir negali būti.

Laukimo aistra

BENDRUOMENĖS, VADINAMOS BAŽNYČIA, PASLAPTIS

Bendrystės Kristus

Susitikdami su įvairių šalių jaunimu, žinome, kad daugelis jų ieško Kristaus, tačiau suvokia jį atsietai nuo Bažnyčios, todėl Kristus, kaip savo Kūno bendrystės galva, yra apleistas. Taip nyksta Bažnyčios paslaptis.

Jei Kristus, kaip savo Kūno bendrystės – savosios Bažnyčios – galva, nebūtų apleistas, mes su broliais nedėtume tiek pastangų suburti jaunas žmones ir kartu su jais tai aiškintis ne tik Taizė, bet ir visoje Vakarų bei Rytų Europoje ar kituose žemynuose.

Kas savaitę priimdami jaunuolius, iš viso pasaulio atvykstančius čionai pasimelsti ir ieškoti tikėjimo šaltinių, mes vis labiau viliamės, kad dažnas iš jų atras Kristų ne kaip atskirą asmenį, bet visą Jo pilnatvę – “bendrystės Kristų”, esantį bendruomenės, vadinamos Bažnyčia, paslapyje.

Kiek daug jaunuolių, šios paslapties veikiami, gali angažuotis, išsipareigodami visu savo gyvenimu, ir skleisti pasitikėjimą bei susitaikinimą. Ir ne tik tarpusavyje, bet ir tarp visų kartų: nuo seniausių iki mažiausių.

Jei Bažnyčia būtų paprasta bendrija, kad ir dvasinė,

viskas joje vyktų planingai. Tačiau ar tada Ji dar būtų ir Kristaus Kūno stebuklas, regimu būdu išsipildas žemėje dabar ir per amžius?

Kodėl mums taip rūpi bendruomenės, vadinamos Bažnyčia, paslaptis? Todėl, kad be krikščionių, pasklidusių po tautas, Kristaus misija žemėje nebūtų tęsiama.

Ir kodėl mus taip žavi ši visuotinė Bažnyčia, šis universalumas, apimantis visas jos dimensijas: jos gelmenis – Dievo ieškojimus kontempliacija, jos platumas – vienijimąsi su visa žmonija, jos aukštumas – kūrybiškumo versmės, prasiveržiančias grožiu, bendra malda?

Mus patraukia ne pati Bažnyčia, o jos kvietimas ieškoti Dievo adoracijoje, jos raginimas gyventi Kristumi, aukojantis dėl savo artimo, joje realizuojama bendrystė su visa žmonija. Bažnyčia skirta ne tikėjimo privilegijuotiesiems ar tikinčiųjų elitui. Ji atvira mums – visiems žemės vargdieniams.

Šiandien Bažnyčiai mestas vienas didžiausių iššūkių jos istorijoje: ar ji pakankamai įsisąmoninusi, kad vienintelė gali tapti visuotinės bendrystės ir broliškos meilės žmonių šeimoje raugu?

Kad šis raugas apimtų visą žmoniją, krikščionims pirmiausia reikia susitaikinti, ir – nedelsiant. Kaip krikščionys, patys būdami susiskaldę, gali remtis Dievo, kuris yra Meilė, vardu ir savo gyvenimu kviesti prie Dievo? Kaip galima kalbėti apie ekumeninį judėjimą, iš tiesų ir tuoju pat nesusitaikinus? Mylėti tik tuos, kurie mus myli ar yra panašūs į mus, gali ir netikintis. Iš krikščionių susiskaldymo kylantys nesutarimai pakerta pasitikėjimą Bažnyčia ir atstumia nuo jos jaunąją kartą.

Meilės įstabumas

Susitaikinimas savyje

Šiuolaikines visuomenes vis dažniau ir dažniau sukrečia krizės. Jos neaplenkia ir krikščionių, kuriuos sekina susiskaldymo negalia.

Dabar, kai Dievo nepažįstančiųjų vis gausėja, konfesinis separatizmas ypač slegia.

Kai artimų konfesijų krikščionys ima rungtyniauti arba kovoti tarpusavyje, kiekvienos jų privalumai eina perniek.

Kokie dabar aktualūs šie Kristaus žodžiai: “Jei neši dovaną prie aukuro ir ten prisimini, jog tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik savo atnašą tenai prie aukuro, eik pirmiau susitaikinti su broliu” (Mt 5, 23-24).

“Eik pirmiau”. O ne: “Atidėk vėlesniam laikui”.

Gal kilnus ekumeninis pašaukimas turi tapti neati-dėliotino susitaikinimo stebuklu?

Pradinis etapas jau įveiktas. Norint užgydyti senas ir naujas žaizdas, reikia kuo skubiau keisti ekumeninės veiklos kryptį. Jau sukurtos aktyvios, dialogo ieškančios

organizacijos, daug įvairiausių komisijų ir tyrimų grupių. Bet dabar, ieškant naujų veiklos krypčių ir galimybių nedelsiant susitaikinti, pirmiausia reikia pertvarkyti visas vidines pajėgas ir struktūras, permąstyti dvasinę patirtį.

Neišsisklaidykime, nesidairykime atgal, atleiskime vieni kitiems – tik tada židiny s liepsnos.

Štai jau praėjo dvidešimt penkeri metai, kai Vatikano II Susirinkimo išvakarėse gimė graži visų nekatalikiškų Bažnyčių neatidėliotino susitaikinimo su Romos Bažnyčia viltis. Per tuos metus vienybės dvasia padėjo atsirasti naujam savitarpio supratimui bei broliškai meilei – buvo parengta viltingų teologinių dokumentų.

Bet ilgainiui pasirodė, jog nekatalikiškų Bažnyčių susitaikinimas su Romos Bažnyčia nukeliamas į tolimesnę ar artimesnę ateitį.

Trokštančių susitaikinti yra galbūt daugiau, nei manoma. Daugelis jų atkakliai tęsia teologinius tyrimus, per ekumenines institucijas ieško dialogo. Tačiau slogus istorinis palikimas daro savo – iracionalus nenoras susitaikinti išlikęs.

Kai tiek daug sunkiai įveikiamų kliūčių, kuo pagrįsta Dievo tautos viltis, ar verta ją palaikyti?

Dievas niekada nepasmerkia žmogaus neveiklumui. Ir nespėndžia jam kliūčių. Atvirkščiai, Jis nuolat tiesia naujus, nors kartais ir siaurus kelius. Tad kaip mums išeiti iš aklavietės? Kaip rasti greito susitaikinimo kelią, nors mažiausią takelį?

Toks kelias yra. Eiti juo nėra lengva. Tai ne tikėjimo suvienodinimo kelias, nes mūsų tikėjimas yra tas pats, ir mintis – ta pati, ir viltis – ta pati.

Tai gali būti tik asmeninis apsisprendimas. Vidinio susitaikinimo, susitaikinimo savyje, kelias.

Nė vieno neužgaudami, vienas kito nelaikydami atskalūnais, galime perimti ir dėmesingumą Dievo Žodžiui, taip puoselėjamam per Reformaciją atsiskyrusių bažnytinių šeimų, ir dvasinius Ortodoksų Bažnyčios lobius, su visomis Katalikų Bažnyčios bendrystės charizmomis, visad pasikliaudami Tikėjimo Paslaptimi.

Per ilgus šimtmečius, nuo pat ankstyvosios Bažnyčios, nuo Marijos ir apaštalų laikų, Motina Bažnyčia buvo viena. Viena vienintelė ir išliko. Vėliau atsiradę skirtumai Bažnyčios motinystės nenuneigė.

Kartą mūsų kalną aplankė vienas atsakingas pareigas užimantis protestantas. Laiko turėjome nedaug. Kad iš kelių žodžių jis suprastų mūsų pašaukimo esmę, aš papasakojau savo senelės istoriją, kuri jį labai sudomino. Ši istorija jam atskleidė mūsų ieškojimus. Kodėl aš anksčiau nesiryžau jos pasakoti?

Mano senelė iš motinos pusės buvo narsi moteris. Per Pirmąjį pasaulinį karą trys jos sūnūs kovojo fronte. Tada ji, jau našlė, gyveno Šiaurės Prancūzijoje. Net ir bombardavimų metu ji atsisakydavo palikti savo namus, kad tik galėtų priglausti pabėgėlius: senelius, vaikus, gimdyves. Iš namų pasitraukė paskutinę minutę, kai visiems reikėjo bėgti, ir persikėlė į Dordoną.

Labiausiai ji troško, kad niekas daugiau nepatirtų tokių sukrėtimų. Kad susipriešinę krikščionys, Europoje žudę vieni kitus, susitaikintų ir pamėgintų išvengti naujo pasaulinio karo.

Ji buvo kilusi iš senos protestantų giminės. Namuose, kur gimė ir mano motina, net buvo išlikusi slėptuvė, kurioje kadaise nuo persekiojimų slapstėsi pastorius. Norėdama nedelsiant susitaikinti, senelė lankė katalikų bažnyčią. Matyt, ji pajuto, kad Katalikų Bažnyčios Eucharistija yra vieningo tikėjimo šaltinis.

Savo širdy sutaikinusį šeimos tikėjimą su katalikų tikėjimu, ji netapo artimiesiems atskalūne – tai, mano manymu, jos gyvenimo stebuklas.

Pas mano tėvus ji atvyko tik po metų. Ant slenksčio nualpo iš nuovargio. Ją įnešė įsuptą į raudoną antklodę. Šis vaizdas ir dabar tebestovi akyse, tarsi visa būtų ką tik atsitikę.

Tas įvykis mane sukrėtė – kažkuo negrįžtamai pasikeičiau. Šie du poelgiai: priglobti labiausiai kenčiančius ir siekti asmeninio susitaikinimo – tapo vėlesnio mano gyvenimo pamatu.

Senelės nuojaautos dėka mano siela nuo pat vaikystės palinko į katalikybę. Atrodo, jog ir Taizė aš einu šios senos moters pramintu keliu.

Motinos ir senelės gali džiaugtis. Jų pastangos kartais duoda vaisių, kurių jos pačios dažnai nebesuspėja čia, žemėje, pamatyti.

Laukimo aistra

Prie vienybės šaltinių

Kad nesutarimų išskirti žmonės susitaikintų, pirmiausia jie turi pamatyti, kokios savitos dovanos suteiktos kiekvienam iš jų. Jei ir vienas, ir kitas tvirtins turįs visas dovanas ir ketins visas jas atiduoti kitam, pats nieko iš kito nepriimdamas, tuomet susitaikinimo nebus.

Tai tinka ir išsiskyrusioms Bažnyčioms. Juk susitaikinimas nėra vienybės pergalė, o kitų – pažeminimas. Jis įmanomas tik pripažinus vieni kitų dovanas.

Ar iš Reformacijos kilusios bendruomenės taps tokios pat pagarbios šios vienybės šaltiniui – Eucharistijai, – trykštančiam Katalikų Bažnyčioje? Atlaikiusi negandas, Katalikų Bažnyčia išsaugojo Eucharistiją kaip vieningo tikėjimo versmę – tą požeminę upę, tekėjusią per visą žmonijos istoriją net ir pačiais niūriausiais laikais (o protestantai kiekvienam savo nariui visada leido pačiam interpretuoti Kristaus žodžius, net apie Eucharistiją).

Eucharistija – adoruojamas Kristaus buvimas duonos

ir vyno pavidalais – iki paskutinio atodūsio turi būti išgyvenama sąmoningai, neturto dvasia ir atgailaujančia širdimi, su vaikišku sielos paprastumu. Tai, kad popiežius Pijus X šio amžiaus pradžioje atvėrė ir vaikams Eucharistiją, byloja apie nepaprastą jo išvalgumą.

Eucharistija – tai maistas alkstantiems Kristaus. Kai pakrikštytasis alksta Eucharistijos ir norėtų prie Jos priartėti, kai pats Kristus jį kviečia – kas išdrįstų prieštarauti?

Daugel žmonių per ilgas vidinės tylos valandas priešais Eucharistiją, kai, rodos, niekas nevyksta, subrandina didžiuosius egzistencinius sprendimus, nes atveria savo esybės gelmes jos veikimui.

“Mano Karalystė yra jumyse”, – Eucharistija sudabartina šiuos žodžius kiekvieną akimirką, net ir nesulaukusi atgarsio mūsų širdy, net ir nedrįstančiam apie tai susimąstyti.

Katalikų Bažnyčia, pirmiausia būdama Eucharistijos Bažnyčia, yra apdovanota dar viena ypatinga malone. Ji gali suteikti žmonėms nuodėmių atleidimą, išrišti žemėje tai, kas tučtuojau išrišama dangaus karalystėje, nukelti našta, slegiančią pečius, ištrinti net ir netolimos praeities pėdsakus.

Išpažintis suteikia galimybę atvirai išsakyti visa, kas slegia sąžinę. Pasakyti viską apie nuodėmę nepavyktų niekam. Bet išsakyti tai, kas šią akimirką trikdo sąžinę, – jau yra be galo daug, kad per Susitaikinimo sakramentą gautume Dievo atleidimą, kurio mes net nepajėgiame įsivaizduoti.

Šiandien yra manančių, jog žmogų nuo maudžiančio kaltės jausmo reikia išvaduoti, atmetant, bent jau susiaurinant, nuodėmės sąvoką. Turiu įspėti, kad taip kaltės jausmo ne tik neatsikratytume, bet perkeltume jį į kitus asmenybės lygmenis; išsklaidytas jis taptų nesuvokiamas,

gal ir niekad neįveikiamas.

Vieni itin uoliai ir dažnai eina išpažinties, nes jiems būtina kaskart pasistiprinti šiuo regimu, visą praeitį išdildančiu ženklų. Kiti, ne mažiau uolūs, rečiau naudojasi Atgailos sakramentu, nes būna įsitikinę, jog Dievo pašvenčiamoji malonė jų neapleidžia.

Abiem atvejais išpažinties einama norint dar kartą patirti Evangelijos gaivumą ir iš esmės atsinaujinti. Per Atgailos sakramentą mes, tarsi medžiai, numetantys pageltusius lapus, išmokstame nusikratyti visų sąžinės priekaištų. Kalčių išpažinimas – Dievo palaima, tobulo džiaugsmo aušra.

O protestantų Bažnyčios pirmiausia yra Žodžio Bažnyčios, – tai jų ypatingoji dovana. Katalikų Bažnyčiai Šventasis Raštas taip pat yra gyvenimo Dievu šaltinis, tačiau tik protestantizmas taip išryškino Dievo Žodžio svarbą asmeniniam gyvenimui, ir tai didžiausias jo nuopelnas.

Dievo Žodis suprantamas ne atitrauktai, o viso Šventojo Rašto kontekste. Jis turi būti nedelsiant vykdomas.

Iš Šventojo Rašto temų apmąstymų protestantizme gimė spontaniška, iš širdies kylanti malda, kuria prašoma malonės artimui ar dėkojama Dievui.

Prisiminę tuos didžios dvasios XVII – XVIII a. protestantų mokytojus, jų veikalus bei poeziją, kurios įkvėptas Johanas Sebastijanas Bachas sukūrė išpūdingus choralus ir himnus, geriau suprasime, kaip krikščionys protestantai buvo pamilę Dievo Žodį ir kaip uoliai jo laikėsi, kaip Dievo Žodis teikė peno jų vidiniam gyvenimui ir kaip, įsikverbdamas į slapčiausias sielos kerteles, neleido jiems surambėti, vis tobulino.

Didžiausia ortodoksų Bažnyčių dovana – pasitikėjimas Prisikėlusiojo Dvasia. Jų liturgija tai liudija taip

tvirtai, jog net netikintis gali Ją pajusti. Liturgijoje Kristus visai priartinamas prie kasdienio gyvenimo. Būtent iš šio šaltinio, kaip liudija istorija, krikščionys ortodoksai taip dažnai sėmėsi drąsos ištikimai liudyti savąją meilę.

Ar ekumeninis judėjimas gali būti sėkmingas, jei į jį neįsitrauks viso pasaulio ganytojai? Susimąstyti mane paskatino žmogus, vardu Jonas. Tai Jonas XXIII, savo tarnyste parodęs man šį visuotinės vienybės kelią.

Per paskutinį pokalbį su Jonu XXIII, prieš pat jo mirtį, aš supratau, kad pranašiška jo misija galbūt liko nesuprasta, ir todėl dar neišmušė ekumenizmo valanda. Jis buvo viešai pareiškęs: "Mes nenorime kelti bylos istorijai. Nei kaltininkų, nei teisių neieškosime". Jis daug kuo rizikavo, į Vatikano II Susirinkimą prieš daugumos valią ryžtingai pakvietęs nekatalikų atstovus ir paprašęs jų atleidimo už praeitį. Jis buvo pasirengęs reikšmingiems sprendimams.

Jei net vietinėms bendruomenėms reikia ganytojo, kad būtų palaikoma bendrystė tarp tų, kurie linkę pasklisti, tai kaip galima tikėtis regimo visų žemės krikščionių susivienijimo be vieno ir visiems bendro ganytojo? Ne piramidės viršūnėje, ne Bažnyčios galvoje (nes Bažnyčios galva – Kristus), o pačioje jos širdyje.

Visuotinis ganytojas, Romos vyskupas, šiandien yra pašauktas laisvai skelbti pranašiškas išvalgas, vykdyti ekumenines ganytojo pareigas, taip skatindamas visus krikščionis vienyti, net ir tuos, kurie ar šiuo metu, ar nuo senų laikų nepripažįsta jo tarnystės. Ko dar galėtume prašyti šio ganytojo, jei ne parodyti kiekvienai naujai kartai tikėjimo šaltinius?

Ar tik ne tai ir yra "Dievo tarnų tarno" pareiga katalikams ir nekatalikams – stiprinti savo brolius, kad jie

gyventų vienu tikėjimu, viena mintimi? "Petrai, stiprink savo brolius".

Galbūt šiomis eilutėmis aš ką nors įžeidžiau ar užritau kam ant krūtinės akmenį. Jei tas akmuo jam per sunkus, tegul atiduoda jį man. Ne todėl, kad manyčiau galįs jį pakelti. Bet aš bent pamėginsiu.

Meilės įstabumas
Kova ir kontempliacija

Bendrystės parabolė

Suprasdami, kaip svarbu, kad Evangelija rastų kelią į visų žmonių širdis, mes aiškiai matome, jog mūsų, Taizė bendruomenės, galimybės neproporcingai menkos naujo tūkstantmečio išvakarėse atsiveriantiems horizontams.

Kas tu esi, mažoji bendruomenė? Efektyvus įrankis?

Ne. Niekados. Kad ir kaip tai atrodytų puiku!

Ar tu esi grupė žmonių, susibūrusių, kad būdami kartu padidintų savo jėgas ir taip įgyvendintų savo sumanymus?

Taip pat ne.

O gal mes gyvename bendrai todėl, kad mums gera būti kartu?

Ne. Tada bendruomenė taptų savitiksle, ir joje būtų sukama daug šiltų lizdelių. Kad kartu būdami būtume laimingi? Taip, be abejo, bet tik savo gyvenimą paaukodami kitiems.

Kas tu esi, mažoji bendruomene, pasklidusi po įvairius kraštus?

Mes – bendrystės parabolė – kuklus atšvaitas tos vienintelės bendruomenės, kuri yra Kristaus Kūnas, Jo Bažnyčia, taigi tas pats evangelinis raugas, įmaišytas žmonijon.

Kokiam tikslui esi kviečiama?

Mūsų bendrame gyvenime galima tobulėti tik nuolat patiriant meilės stebuklą, dovanojamą kasdieniu atleidimu, širdies pasitikėjimu, žvilgsniu, spinduliuojančiu ramybę ir nukreiptu į tuos, kurie atvėrė mums savo širdis... Nutolti nuo šio meilės stebuklo, vadinasi, visko nustoti, viską paleisti vėjais.

Mažoji bendruomene, ko Dievas gali tau trokšti?

Kad artėdama prie Kristaus šventumo visada būtum gyvastinga.

Kiekvienas brolis, tiek Taizė, tiek kitoje brolijoje gyvenantis, priklauso tai pačiai bendrystės parabolei. Savo nusiteikimu daugiau būti, o ne veikti, būti tuo, kas yra, o ne tuo, ką daro. Taip kasdienė ištikimybė mažuose dalykuose grindžia ir palaiko viso gyvenimo pasiryžimus.

Mūsų kelyje visuomet reikia rizikuoti. Ne savimi rūpintis esame pašaukti. Ir vis dėlto aš niekuomet neabejojau mūsų bendruomenės ateitimi. Ji išsilaikys. Aišku, išbandymų bus, bet ji juos įveiks.

Tvirtas apsisprendimas siekti krikščionių susitaikinimo – tai ir yra tas gyvasis akmuo, į kurį dūžta tiek trumpalaikio entuziazmo, tiek skepticizmo bangos.

Gal ir patrauklu – mesti ekumeninę krikščionių sutaikinimo tarnystę ir atsidėti vien dabartinio pasaulio skauduliams. Netikintieji kartais parodo tiek įžvalgumo, žmogiškumo ir geranoriškumo, kad būti tarp jų yra lengviau nei tarp savy užsisklendusių krikščionių.

Kas seka Kristumi, kas turi narsos ištarti "taip", tas renkasi meilę. Iš pasirinkto kelio jis nesitrauks, net jei ir liktų nesuprastas. Pasitraukus atokiau, gal nereikėtų tiek kentėti. Tačiau toks savęs tausojimas dažnai stumtų į pavojų kitą.

Kodėl ryšys su Kristumi, suvokiamu izoliuotai, ne Jo Kūno bendruomenėje, Bažnyčioje, pastūmėja tikintįjį užsisklęsti savyje ar grupelėje individualistų, – tai amžinas klausimas, iškilęs dar prieš dvidešimt amžių, vos tik atsiradus Bažnyčiai.

Pats Kristus savo gyvenimu labai aiškiai atsako į šį klausimą: šventumas. Jis atėjo dėl visų žmonių, o ne dėl keleto išrinktųjų.

Kas artinasi prie Kristaus šventumo per bendrystės – Bažnyčios, kuri yra Jo Kūnas, paslaptį, yra it Dievo vargdienis, nuolatos raginamas siekti skaistumo – vaikiško veido, plačios kaip pasaulis širdies. Jis tampa susitaikinimo raugu, nes be šio susitaikinimo šiandien negalima tikėtis visuotinio krikščionių pabudimo.

Laukimo aistra

Atgaivinti iš vidaus

Kiek kartų kasdieniuose pokalbiuose su įvairių šalių jaunimu man užduodamas tas pats klausimas: “Kodėl jūs mylite Bažnyčią? Jos sustabarėjimas mus taip slegia!”

Ar tie, kurie kartais kenčia Bažnyčioje, turėtų ją palikti? Ar pasitraukdami iš Kristaus Kūno jie nenusigręžtų nuo paties Prisikėlusiojo, palikdami Jį vieną šalikelį? Nepasiduoti, ryžtingai veikti viduje – ar tai nėra vienintelis būdas iš esmės pakeisti sustabarėjusias struktūras? Jos, kaip ir žmogus, deramai pasikeisti gali tik iš vidaus, o ne atsitiktinių stebėtojų peikiamos. Užgaulūs žodžiai, griežtumas ir prievarta visados buvo šantažo ar kėsinosi į žmogaus laisvę pradžia.

Vienas pirmojo amžiaus krikščionis suvokė, kad bendrystė Kristaus Kūne – visa pagrindžianti ir apimanti realybė. “Tikrenybė yra Kristaus Kūnas... – rašė apaštalas Paulius laiške Kolosiečiams, – ir tegul niekas jums to neneigia”.

Pastaraisiais metais mūsų visuomenėse, vis labiau

tampančiose beveidėmis, gausėja įvairių mažų krikščioniškų grupių. Jos – tarsi priešnuodis prieš sekuliarizuotą pasaulį. Atotrūkį tarp tikėjimo ir gyvenimo jos užpildo atskleidamos amžiną Evangelijos šiuolaikiškumą. Savo misiją jos vykdo atsiliepdamos į šio sparčiai kintančio pasaulio reikmes.

Skaudžiausia – šių mažų bendruomenių trapumas, nes jos trumpalaikės. Kad ilgiau išsilaikytų, kai kurios iš jų užsisiklėndžia, tampa išrinktųjų būrimosi vieta. Pakanka keletui žmonių pajusti, jog jiems gera būti kartu, ir jie rinksis kad ir ezoterinę buvimo formą. Kai krikščionys skaidosi į visiškai autonomiškas grupes, kuo tampa bendrystė Kristaus Kūne?

Kita vertus, didžiosios bendruomenės, vadinamosios parapijos, irgi nekelia entuziazmo. Pasidairęs po visus žemynus, galiu tvirtinti, jog melstis krikščionys paprastai renkasi į šias didžiąsias bendruomenes. Bet jaunimas ten jaučiasi nekaip, kai jo lūkesčių nepaisoma ir jis neranda kur panaudoti savo energiją. Kai kurie bažnyčiose tiesiog nuobodžiauja, o nuobodulys – dvasinė kančia.

Gal dabar mes gyvename bendros maldos gimimo ir brendimo laikotarpį? Jei žodžių gausa bažnyčiose vargina, veikiai imsime melstis giedodami.

Jei jaunimas galėtų kas savaitę rinktis į sekmadienio Eucharistiją ir pratęsti Ją savo giesme, jis bažnyčioje sukurtų adoracijos erdvę.

Žmoniją gaubiančiose nakties sutemose jau brėkšta slapta viltis. Šiuolaikinius žmones, vyrus ir moteris, gyvenančius anonimiškų programų ir dienotvarkių ritmu, kankina miglotai suvokiamos tikrosios realybės – vidinio gyvenimo, antgamtinių ženklų – troškulys.

Kai tik bendra malda leidžia dar čia, žemėje, pajusti dangiškąją džiaugsmą, renkamės iš visur, kad atrastume

tai, ko, patys nesuvokdami, buvome netekę.

Niekas taip nepriartina prie bendrystės su gyvuoju Dievu, kaip bendra meditacinė malda, tinkama visokio amžiaus žmonėms. Ir ypač ją apvainikuoja niekados nenutrūkstanti giesmė, kuri niekada nesibaigia, vis skamba ir skamba širdies tylumoje net ir tada, kai lieki vienas. Tesiaučia vėjai, visa degindami ir dykuma versdami... nenumalšinti troškimai nurimsta.

Kai Dievo paslaptis perteikiama paprastu simbolių grožiu, kai jos negožia žodžių perteklius, tuomet nuoširdi bendra malda atveria žmonėms Dievo džiaugsmą dar čia, žemėje.

Ir visų kartų, nuo jauniausių iki seniausių, buvimas drauge yra prasmingas simbolis, bylojantis, jog tėra viena vienintelė žmonija.

Teprašys tavosios dykumos

Bažnyčios kūdikystė

Kalėdų naktis vienuose Motinos Teresės seserų globojamuose "mirštančiųjų namuose" Adis Abeboje. Seserys mums patiesė čiužinius sergančių vaikų kambaryje. Kai kuriems mažyliams nesisekė užmigti. Visąlaik tai vienas, tai kitas uždegdavo šviesą, keldavosi. Rytą, nubudę ir pamatę mus, vaikai nušvito iš džiaugsmo. Gal jie palaikė mus Trimis Karaliais?

Daugiau kaip prieš metus Bangladešo gatvėse matytas vaizdas dar ir dabar stovi prieš mano akis. Siauroje gatvelėje pritūpęs vaikas, viena ranka prispaudęs prie krūtinės kūdikį, bando nuo žemės pakelti dar vieną. Kai pagaliau jam pasiseka suglobti juos abu, pats susmunka iš nuovargio. Pažeistas vaikystės nekalumas. Kodėl niekas nesiima rūpintis tokiais vaikais? Net praėjus daugiau kaip metams, širdis suvirpa prisiminus.

Vaikai! Kokia mūsų gyvenimo laimė ir kokia paslaptis. Kas apsakys visa, ką jie gali atskleisti mums per savo dar

nepažintas dovanas, jiems suteiktas Šventosios Dvasios? Mums rodomu pasitikėjimu, žodžiu ar klausimu, nelaukta užduodamu, jie padeda geriau suprasti gyvąjį Dievą, paskatina mus gyventi Dievu.

Apie Dievo karalystę Kristus sako: tik tas ją supranta, kas priima ją vaikiška širdimi.

Dievas leidžiasi suprantamas tik paprastos širdies žmonėms, kupiniems pasitikėjimo Juo. Jei suaugęs ar senas žmogus turi kūdikio sielą, jis jautrus ir Bažnyčios kūdikiškumui.

Bažnyčios kūdikiškumas šiandien – tai ne nostalgiskas dairymasis į pirmųjų amžių Bažnyčią, bet kūdikio dvasios žadinimas mūsų laikų Bažnyčioje. Paprastumas – štai kas pirmiausia yra kūdikiška dvasia. Ir širdies pasitikėjimas, ir mokėjimas stebėtis. Gudravimams ir kompromisams nelieta vietos. Visi administraciniai ryšiai pertvarkomi taip, kad taptų bendrystės pradmenimis. Kūdikiška dvasia neleidžia manipuliuoti žmogumi, jo išnaudoti. Ir Bažnyčia, nors skaudžiai išbandoma, nenugrimzta į liūdesį ar į rezignaciją.

Ne rezignacija, o pasitikėjimas. Ne inercija, o visiškas atsidavimas gyvajam Kristui, Jo Šventajai Dvasiai.

Širdies pasitikėjimą pakerta nesupratimas. Bet nuolatinis grėžimasis į kūdikystę padeda ją vėl atgauti.

Pasitikėti moka ne tik vaikai, bet jų pasitikėjime tiek daug nekaltumo, į kurį pasikėsinus žaizda išlieka visą gyvenimą. Jų širdys – tarsi stingstantis vaškas: neatsargus prisilietimas palieka jose pėdsakus.

Dievui žmogus yra šventas, pažeisto vaikystės nekaltumo pašvęstas. Ar ne iš to nekaltumo žmogus semiasi energijos kurti, mylėti? Ar ne čia slypi bendrystės – Bažnyčios – paslaptis?

Kartais suaugusieji, norėdami atrodyti rimti, į viską

žvelgia pesimistiškai. Jie nebemoka stebėtis. Nejaugi tai suderinama su Evangelijos tikrove?

Kūdikiška dvasia – tai tyras skaidrus žvilgsnis. Ji toli gražu ne naivi, greičiau blaivi. Ji pažįsta visokias – ir teigiamas, ir neigiamas – gyvenimo apraiškas. Joje nėra nieko infantiliško. Ji pasižymi brandumu, begaliniu ryžtu.

Sustabarėjusios Bažnyčios struktūros kūdikio dvasios nesulaikys. Ji prasiverš pro jas tarsį pirmasis pavasario upeliūkštis pro išalusią žemę.

Tepražys tavosios dykumos

Jei šventės nebebūtų...

Jei šventės dvasia žmoguje užgestų...

Jei vieną gražų rytą mes nubustumė gerai organizuotoje, nepriekaištingai funkcionuojančioje, sočioje, bet spontaniškumą praradusioje visuomenėje...

Jei krikščionių malda taptų intelektualiu svarstymu, tokiu sekuliarizuotu, jog iš jos būtų išguita paslaptis ir poezija, jei joje neliktų vietos nei šlovinimui, nei intuicijai, nei jausmams...

Jei krikščionys, kurių sąžinė slegiama nuodėmių, išsižadėtų laimės, dovanojamos To, kuris ant Palaiminimų kalno septynis kartus paskelbė: "Palaiminti, kurie..."

Jei Šiaurės pusrutulio žmogus, be atokvėpio dirbdamas, netektų šaltinio, iš kurio trykšta šventės dvasia, tokia gyva Pietų žmogaus širdyje...

Jei bendrystės – Bažnyčios – paslapytyje nebebūtų šventės, tai kur dar žemėje galėtų susivienyti visa žmonija?

Kiekvienoje kartoje jaučiamas bendrystės troškulus,

ypač stiprus jaunuolių širdyse.

Bendrystės su visa žmonija šiandieninėse jos kovose ir lūkesčiuose, kai visur matome pasitikėjimo žmogumi krizę.

Bendrystės su Kristumi. Kiek daug jaunuolių, stoję akistaton su Dievu, patiria stipriausius išgyvenimus. Ir nesvarbu, kaip jie su Juo kalbasi.

Jei mumyse išblėstų šventės dvasia, kur mes nuolatos semtumės jėgų vis iš naujo siekti bendrystės su naujomis kartomis?

Tenesibaigs tavoji šventė

PASITIKĖJIMO RAUGAS ŽMONIJOS ŠEIMOJE

Brėkšta visiškai nauja ateitis

Šiandien kaip niekada krikščionys turi nuostabią galimybę įgyvendinti Evangelijos jiems įkvėptą universalumo, katalikiškumo pašaukimą.

Nuo IV a. tokių krikščionims lemtingų laikotarpių būta nedaug.

Ar jų širdys bus pakankamai plačios, jų vaizduotė – atvira, o jų meilė – karšta, kad atsilieptų į vieną pirmųjų Evangelijos kvietimų: kasdien stengtis susitaikinti, kad ir kiek jėgų tai kainuotų, būti pasitikėjimo raugu taučioms ir rasėms, visam žmonijos maišymui? Kad išliktų, žmonija trokšta vienybės visoje žemėje.

Šiandien, XX a. pabaigoje, kai kuriuos žmones apėmusi baimė. Siaubas sukaustė jų kūrybines galias. Ir jie nė nebando iš jo vaduotis.

Aišku, iškilusio uždavinio – įgyvendinti visoje žemėje taiką – sudėtingumas ir mastas tiesiog gniaužia kvapą.

Tačiau dauguma krikščionių, taip pat netikinčiųjų,

dėl to nesutrinka: jie aiškiai suvokia, jog išmušė “dvidešimt penkta” valanda – brėkšta visiškai nauja ateitis.

Jie suvokia, kad reikia neatidėliotinai veikti. Rengdamiesi naujam istorijos posūkiui ir jausdami atsakomybę už rytojaus civilizaciją, jie tampa visos žmonijos susitaikinimo raugu.

Ar reikia bijoti nuostabių mokslo ir technikos laimėjimų? Ne. Mokslas, technika gali ir kurti, ir griauti, – viskas priklauso nuo to, kam jie bus panaudoti.

Mokslas ir technika – žmogaus proto galių išraiška – yra naudingi, jei atveria neribotas galimybes kelti žmonių gerovei. Iki šiol nežinomos maisto produktų gaminimo technologijos taps išsigelbėjimu ten, kur nuolat siaučia badas: argi nereikėtų pradėti proteinų gamybos iš dumblių, o netrukus ir iš bakterijų, per parą padvigubinantių šių dumblių kiekį? Didieji mokslo atradimai palengvina ar net įveikia fizines ir moralines kančias. Pasaulio civilizacija, pasiremmdama naujausiomis palydovinėmis komunikacijos ir informacijos priemonėmis, kuria pasaulį be sienų.

Kita vertus, visiškai akivaizdu, jog mokslas bei technika gali ir griauti. Neįtikėtinos galios karinis arsenalas pajėgus sunaikinti dalį žmonijos. Siaubas apėmęs pasaulio tautas, išgąsdintas apokaliptinės ateities vizijos, – tokios ateities, kur viešpataus smurtas, neteisybė, sunaikinimo grėsmė.

Betgi visa žmonija trokšta taikos, ne karo. “Vanagų”, norinčių kariauti, nedaug, – daugelis linkę būti evangeliniu visų žemės tautų tarpusavio pasitikėjimo raugu. 1963 m. popiežius Jonas XXIII, turintis didelį dvasinį autoritetą, pakvietė sudaryti “pasaulinę vyriausybę” ir drauge pasėjo žmonių širdyse visuotinės taikos sėklą.

Krikščionis nėra nei pesimistas, nei optimistas. Bet jis

žino, kad istorija – tai ne tik mechaninių priežasties – pasekmės ryšių grandinė, grynojo determinizmo sritis. Istorija palieka erdvės ir intuityvių jėgų veikimui.

Kai kurie mokslininkai, tiek agnostikai, tiek tikintys, pripažindami determinizmo dėsnius, būtinus jų tyrinėjimams, vis dėlto nurodo tų dėsnių ribotumą, sąlygiškumą ir iš dalies bejėgiškumą. Šiam determinizmo amžiui šlovę nuplėšė jo ryškiausi atstovai. Galimas daiktas, kad jį pakeisiantis XXI a. bus tikro, nuoširdaus tikėjimo amžius.

Kiekvieniame iš mūsų slypi daug kūrybinės energijos, atsirandančios iš vidinio gyvenimo intensyvumo ir padedančios kurti, kad ir kaip būtų sunku. Ne tik laimės akimirkos, bet ir itin skaudūs gyvenimo įvykiai, net ir pralaimėjimai, gali tapti postūmiu, aktyvinančiu mūsų kūrybinę energiją, kad pasaulis būtų pakeistas iš pagrindų.

Keletą kartų kviestas, nuvykau į Lenkiją dalyvauti Silezijos šachtininkų maldingoje kelionėje į Piekarus. Kai kurie iš jų keturias valandas ėjo pėsčiomis, o paskui dar kelias valandas išstovėjo melsdamiesi. Net nuo kalvos viršūnės žvilgsniu neapreptum visos minios – tokia ji buvo gausi. Mane paprašė pasakyti pamokslą apie Mariją:

“Nė vienas iš jūsų, lenkų darbininkų, ko gero, nemano, jog ir jis veikia žmonijos istorijos raidą. Aš norėčiau jums pasakyti, kad iš tikrųjų yra kitaip. Pasaulį keičia ne tie, kuriuos matote stovint pirmosiose eilėse.

Pasižiūrėkite į Mergele Mariją. Ji irgi nemanė, kad jos gyvenimas bus toks lemtingas žmonijai. Jūs, kaip ir Dievo Motina, esate tie šio pasaulio nuolankiaširdžiai, kurie grindžia ateities kelius. Tokiu ištikimu Dievo laukimu jūs paakinate daugelį žmonių, kad jie netrypčiotų vietoje”.

Šiais laikais veriasi tiek daug vilties kelių. Svarbu prisiminti, jog ir negausus būrelis moterų, vyrų, jaunimo, net ir vaikų, pasklidusių po visą pasaulį, pačiais sunkiausiais laikais sugebėjo pakeisti istorinės raidos kryptį, nes jie išsaugojo viltį, kai aplink kerojo neviltis. Tai, kas buvo pažadėta žmonijai skaldantis, šiuo metu tampa akstinu veikti.

Laukimo aistra

Susitikimai su negalinčiais tikėti

Pašaukimas, kuriuo mes gyvename Taizė, kasmet vis labiau atveria mus žmonėms. Jis įkvėpė mums susidomėjimą net ir labiausiai nuo mūsų nutolusiais. Bet jei ne karšta meilė bendruomenės – Bažnyčios – paslapčiai, mes niekad nebūtume atradę šio visuotinės brolystės matmens.

Tobulindami dialogą, ėmėme gilintis ir į visa, kas žmogiška. Kuris iš mūsų netrokštų suprasti savo pašneko jo gyvenimo konflikto akivaizdoje: regėti jo akyse užgesusią šviesą ar, atvirkščiai, ramybę, laimėjus karą su savimi, matyti prieštaravimus įveikusį ar jų draskomą, kilniai besiaukojantį ar besistengiantį apsidrausti?

Gailestingumo dvasia suminkština net ir akmeninę širdį. Tik ji išmoko tikrosios artimo meilės, kurioje nėra vietos jokiam sentimentalumui – tikro jausmo karikatūrai. Tik ji leidžia nedramatizuojant pasitikti kiekvieną situaciją. Tik ji kviečia romiai ir su pasitikėjimu sutikti gyvenimo įvykius ir savo artimą, kad ir kokie jie būtų.

Kodėl taip nutinka, jog kai kurie netikintieji, visą laiką tvirtindami nepažįstą Dievą, yra kupini gailestingumo? Šie vyrai ir moterys, atveriantys taikai kelius ir puoselėjantys tarpusavio santykius, yra bendrystės žmonės.

Galima manyti, jog jie, nors ir neišpažindami viešai jokio tikėjimo, vis dėlto yra priėmę, patys to nežinodami, į savo širdis Kristų. Ar tai nėra krikščionių maldų per ilgus šimtmečius vaisius? Žmonės girdi Dievą Jo nepažindami ir kupini gyvastingos broliškos meilės. Kaip jiems tinka šie Kristaus žodžiai: “Jie pirmiau už mus įeis į Karalystę”. Jie atkelia mums vartus, jie nutiesia mums kelius.

Daugel yra šviesos vaikų, kurie ir nežino tokie esą. Juos lengva atpažinti, nes jie atidūs savo artimui ir šalinasi tamsos darbų, – visko, kas sujaukta ir neskaistu.

Tik dialogas su netikinčiuoju padeda jam atskleisti savyje tai, ko jis nė neįtaria esant, – neregimo artumo paslaptį.

Suprantama, kalbėtis su netikinčiuoju gali tik tasai, kuris gyvena Dievo Žodžiu ir Eucharistija. Kitaip galima nuslysti į reliatyvizmą. Pripažinę, jog kai kurie, nors ir nepažįstantys Dievą, vis dėlto nesąmoningai Juo seka, galėtume liautis tarpusavy kovoje už Kristų: nes kam tuomet melstis, būti Dievo akivaizdoje?

Laikinumo dinamika

Dēti visas pastangas visuotinės taikos labui

Šiais laikais, kai dėmesys žmogaus teisių garantijoms kaip niekada anksčiau didelis, dar daug kur pasaulyje dar viešpatauja stipresniojo teisė. Žmoniją tebealina smurtas, karai, ginkluoti susirėmimai.

Evangelijoje taika vadinama kilniu susitaikinimo vardu. Šis žodis įpareigoja ir veda labai toli. Susitaikinti – tai užmegzti kitonišką ryšį su kitu, tai atgimti naujam pavasariui. Kas tinka žmonėms, tinka ir tautoms. Koks išauštų pavasaris, jei tautos susitaikintų, ypač Rytai ir Vakarai.

Visa abiejų pusrutulių jaunuomenė laukia, kada išnyks sienos, skiriančios tautas, ir nesvyruodama ryžtasi veikti visuotinės taikos vardan. Štai esmingiausi šių pasišventėlių bruožai.

Taikos siekiantis jaunimas atsisako ginti tariamai šventus egoistinius kurio nors vieno žemyno, tautos, rasės ar kartos interesus.

Jie supranta, kad viena svarbiausių visuotinės taikos

sąlygų – kuo teisingesnis materialinių gėrybių padalijimas. Nelygus žemės turtų paskirstymas – tai žmonių bendruomenės žaizda.

Siekiantys didesnio teisingumo eina dviem skirtingais keliais. Jie vienas kitą papildo. Vieni pasiryžę visą savo energiją skirti tam, kad kuo skubiau padėtų šio neteisingumo aukoms, o kitiems pirmiausia rūpi šalinti tokios padėties priežastis, ją palaikančias struktūras.

Taikos siekiantis jaunimas žino ir tai, jog tik pasitikėjimas, rodomas visoms be išlygų tautoms, ne tik kai kurioms iš jų, gali padėti užgydyti įsisenėjusias žaizdas. Ir kaip svarbu nekaltinti eilinių kurios nors tautos narių dėl jų vadovų nehumaniškų veiksmų. Be to, ypatingą dėmesį reikia skirti visiems tremtiniais ar emigrantams, kurių tiek daug šiandien gyvena ne tėvynėje: jei kiekviena šeima priglautų po kitatautį, rasinės diskriminacijos problema iš dalies būtų išspręsta.

Kad būtų teisingiau paskirstytos materialinės gėrybės tarp Šiaurės ir Pietų bei išdildyti Rytų ir Vakarų prieštaravimai, reikia širdies tiesumo. Kuris žmogus, tiek politikas, tiek ne, galėtų raginti kitus gyventi taikiai, pats į taiką nelinkęs? “Padaryk savo širdį tiesią ir drąsią”, – jau prieš dvidešimt du amžius kvietė išminčius Siracidas.

Sudėtingomis dabarties sąlygomis daugelis savo laiką praaugusių žmonių savo gyvenimu tapo pasitikėjimo tarp tautų pirmtakai. Kad pagreitintų taikos ir susitaikinimo įsiviešpatavimą, – ir ne išoriškai, o iš pagrindų, – ištvermės jie semiasi iš Dievo, sutelkdami visas savo jėgas. Jie žino esą pašaukti kovoti ne prievartos ginklais, o taikia širdimi. Todėl atmeta ir partizaninės kovos metodus.

Taika kyla tik iš taikos. Bet kaip galima mylėti tą,

kuris engia silpną, neturtėlį? Dar daugiau: kaip galima mylėti savo priešą, kuris skelbiasi taip pat išpažįstą Kristų? Dievas net pamokė melstis už tuos, kurie pilni neapykantos. Kas skriaudžia nekaltą, įžeidžia patį Dievą.

“Mylėkite savo priešus, darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia, melskitės už savo niekintojus”. Šiems Evangelijos žodžiams suprasti reikia dvasinės brandos ir jau būti perėjus vidines dykumas.

Žmogaus širdis kupina laukimo. Dieną ir naktį atsakas į jį vienas – ramybė, taika.

Teprašys tavosios dykumos

Kristaus atleidimo ženklas

Johanesburgas (Pietų Afrika). Lankiausi Soueto kvartale, kuriame veikiau dėl prievartinės izoliacijos negu dėl skurdo gyvena milijonai juodaodžių.

Susitinku ką tik iš kalėjimo paleistą juodaodį jaunuolį. "Baltieji mūsų bijo", – sako jis. – Jie mėgina mums primesti savo vertybes. Tačiau šios jų vertybės – materialistinės ir individualistinės – kertasi su mūsų. Mes, juodieji, norime parodyti, kad visi žmonės – broliai. Mat pagal mūsų papročius visi bendraamžiai yra mūsų broliai ir seserys, jaunesnieji – broliukai ir sesutės, o vyresnieji – tėvai ir motinos".

Pastaraisiais metais baimės ir nepasitikėjimo dvasia dar labiau iškeruoja. Štai kodėl šiandien tiek prievartos, teismo procesų. Šalis pritvinkusi apmaudo, baimės. Kai kurie ryžtasi ją palikti. Esant tokiai padėčiai, – baigė jis, – mes supratome, jog svarbiausia yra moralinė jėga, mokėjimas atleisti".

Tik vakar sužinojau, kad esame laukiami Keiptaune. Neplanuota kelionė. Nors manėme susitiksią tik su keliais bičiuliais, juodųjų kvartale buvo susirinkusi minia norinčių drauge pasimelsti. Jie giedojo. Joks kitas žmogaus saviraiškos būdas taip neperteikia sielos gelmių šauksmo kaip jo balsas.

Ant neaukštos pakyls mus pasitinka visų religinių bendruomenių afrikiečiai kunigai bei pastoriai. Man paduoda mikrofoną. Kalbu apie afrikietį Dievo žmogų, kurį kartą buvo sutikę mano tėvai. Tada man buvo penkeri. Jis mane palaimino. Paskui motina dažnai sakydavo: Europoje tikėjimas miršta, bet atgaivinta Evangelija grįš pas mus iš Afrikos. Patikinau juos, kad tasai anų laikų palaiminimas šiandien jau pildosi.

Po manęs kalbėjo kitas žmogus. O aš pats pagalvojau, kad mano žodžiai buvo blankūs. Šalia stovėjusius du brolius paklausiau, ar nevertėtų dar kartą paimti mikrofoną. Jie pritarė. Tuomet veiksmu išreiškiau tai, ko prisi-pildė mano širdis, kalbantis su šiais afrikiečiais: "Aš norėčiau jus paprašyti atleidimo. Ne baltųjų vardu, – ne, to aš negalėčiau, – bet todėl, kad jūs, kentėdami dėl Evangelijos, priartinate mums Dievo karalystę. Aš norėčiau prieiti prie kiekvieno iš jūsų, kad ant mano rankos padarytumėte kryžiaus ženklą – Kristaus atleidimo ženklą".

Šis veiksmas iš karto buvo suprastas. Visi, net vaikai, paženklino mane kryžiaus ženklu. Tai truko, rodos, amžinybę. Netikėtai iš krūtininių išsiveržė Velykų giesmės.

Teprašys tavosios dykumos

Tapti paprastesniam ir dalytis

Dievo dvelksmas taip persmelkia visą šiuolaikinį pasaulį, kad ir civilizacijoje, kurioje garbinama jėga ir kurią valdo vartotojai, ima ryškėti kitoniško gyvenimo ženklai.

Vienas iš tokių ženklų – nepaprastas krikščioniškosios sąžinės suaktyvėjimas, sprendžiant gėrybių paskirstymo problemą. Anksčiau krikščionys buvo tarsi nutolę nuo teisingumo – žmogaus teisių, tinkamo materialinių gėrybių paskirstymo uždavinių. Šiandien randasi vis daugiau ir daugiau pasišventėlių, dėmesingų visuomenės užmirštiesiems ir padedančių spręsti jų socialines problemas.

Dalytis su artimu – tai toli gražu ne jį šelpti, tai – atiduoti jam save, pirmiausia save.

Vienas tyriausių Evangelijos džiaugsmų Dievu pasitikinčiai širdžiai – vidinis paprastumas. Tai skatina nuolat siekti kuo didesnio paprastumo savo gyvenime ir moko dalytis: dalytis su Dievu maldoje, dalytis su kiekvienu žmogumi žemėje.

Siekiantis paprastumo ir norintis viskuo dalytis su savo artimu niekada kitų nesmerks ir neteis. Paprastumas padeda visoje kūrinijoje išvelgti pirmąpradį grožį.

Be meno, be kūrybos pasaulyje triumfuotų puritonai ir nešvari sąžinė. Juk meną įkvepia pats Dievas.

Esama tokių menininkų, kurių teptukas padeda atkurti Evangelijos vaizdus, atkurti Kristaus, Mergelės Marijos veidus. Vienas žvilgsnis – ir mus pagauna Dievo paslaptis. Klausantis muzikos, kartais visa, kas joje neišvardijama žodžiu, išsilieja malda: pakyla uždanga, slėpusi neišreiškiamąjį Dievą.

Neturtas – žodis, kuris tarsi perkreipia lūpas. 1952 m. sudarydamas Taizé Regulą, vos išdrįsau jį pavartoti: pati plunksna nenoriai jį rašė. Manydamas, kad neturto dvasia – tai pirmiausia paprastas dalijimasis viskuo su artimu, aš mieliau kalbėjau ne apie neturto įžadą, o apie išipareigojimą turto bendrumui, nesibaiminant „galimo skurdo“.

Be abejonės, daugelio materialinių gėrybių privalu išsižadėti. Tačiau neturto dvasia reikalauja daugiau. Vien materialinis neturtas dar galėtų sužadinti kompensacijos poreikį, pavyzdžiui, norą pajungti kito dvasią, versti jį gyventi pagal mūsų įsitikinimus.

Neturto dvasia apima visą esybę. Išorinių neturto ženklų nepakanka. Jie nenuslopina nei žmogaus ambicijų, nei valdžios troškimo, nei noro dominuoti. Išorė gali tapti tik priedanga.

Kartais ima viršų puritoniškas elgesys: bandoma atrodyti varganai, vaikštoma paniurusiais veidais, o kiek nepanaudotų galimybių slepia ši išblyškusi kaukė. „Palaiminti vargdieniai“. Jei neturto dvasia tampa nusiminimo sinonimu, tai kaip ją suderinti su pirmuoju Palaiminimu? Neturto dvasia neatsiejama nuo visiškai Dievu

pasikliaujančio tikinčiojo džiaugsmo. Ir tik per džiaugsmą ji atsiskleidžia.

Vien neturto dvasios nepakanka. Pirmojo Palaiminimo nereikėtų pernelyg sureikšminti. Neturtėlis yra romus, jis visados Kristaus vargdienis. Neturtas neatsiejamas nuo gailestingumo, kaip šešėlis nuo šviesos.

Laikinojo dinamika

Skaudžiausia mūsų laikų žaisla

Keletą dienų praleidau su broliais iš Niujorko bendruomenės. Kvartalas, kuriame jie gyvena, vadinamas "Hell's Kitchen", arba "Pragaro virtuvė". Pats Manhattano centras. Šios viešnagės įspūdžiai buvo sukrenčiatys.

Pastatas, kurio paskutiniame aukšte mes gyvenome, neremontuotas, tik šiek tiek aplopytas. Todėl kartais prakiūra lubos: pro skylę matyti dangus, pliaupia lietus. Kvartalo gyventojai neturi pastovaus darbo, kiekvienas verčiasi kaip išmanydamas. Naktimis čia pavojinga. Ne sykį visai čia pat, mūsų name, skardėjo šaižus klyksmas. Kartą ryte vienas iš mūsų šiuo matė, kaip iš šiukšlių konteinerio gatvėje šiukšliavežiai traukė rankas ir kojas. Kartkartėmis apiplėšia ir mūsų butą.

Trokštantis gyventi Kalno pamokslo dvasia norėtų dalytis vargdienių dalia.

Bet kurgi tie vargdieniai? Ogi visur, visoje žemėje.

Daugelyje pasaulio vietų, kaip sakykim, Kalkutoje,

“mirties namai” visų matomi... Daug Vakarų civilizacijos jaunuolių gyvena tikrų tikriausiuose, nors ir neregimuose “mirties namuose”. Išoriškai jie panašūs į kitus: studijuoja, mokosi kokio nors amato, dirba, bet jie nežino, kur įleisti savo šaknis.

Net ir trokštančius dvasinio gyvenimo graužia slapta abejonė. Vyresniosios kartos socialinės programos juos trikdo. Kai kurie jaunuoliai jaučiasi apleisti, iki širdies gelmių pažeisti tėvų nesutarimo, skyrybų. Jie nemato tikslo gyventi, neranda jokios gyvenimo prasmės. Jie taip pat yra šios žemės vargdieniai.

Prisiminęs sūnaus palaidūno alegoriją, vienas jaunuolis iš Niujorko palygino: “Iš mūsų namų išėjo ne sūnus, o tėvas”.

Yra ir tokių tėvų, kurie nors ir rūpinasi savo palikuonių materialine gerove, bet nuo jų vaikai atitrūkę.

Kiek daug Vakaruose jaunų ir ne tokių jaunų širdžių merdėja apleistos ir vienišos!

Žmogaus apleistumas – iš tiesų pati sunkiausia mūsų laikų nelaimė, pati skaudžiausia žaizda.

Atotrūkis tarp kartų. Sujaukti likimai. Kiek daug Vakaruose pagyvenusių žmonių, kuriems materialiai nieko netrūksta, baigia savo dienas visiškai apleisti, tarsi jiems nieko daugiau ir neliktų, kaip tik laukti mirties.

Kiek daug tokių, vyrų ir moterų, kurie į senatvę ima manyti esą niekam verti, nieko nenuveikę. Tačiau jie juk moka išklaudyti neteisdami ir viską suprasti.

Jie moka mylėti ir moka kentėti. Jie pilni pasitikėjimo. Kas pabučiuos nuvargusias jų rankas ir padėkos už nutiestus mums kelius?

Laukimo aistra

Gyventi pasitikint, nors ir nesitikint

Žmoguje esama neregimo Gyvenimo, kuris palaiko viltį ir suteikia asmeninio ir bendruomeninio tobulėjimo galimybę.

Ar tu pasiruošęs skirti jam dėmesio?

Jei ši viltis neišsismelks į tavo širdies gelmes, jei tavo dvasia netobulės, tu neįstengsi peržengti savo asmens ribotumo, užges noras eiti pirmyn.

Ši viltis – tai ne laukimas, kad įvyktų tai, ko mes trokštame. Tik ji leidžia gyventi pasitikint, nors ir nieko nesitikint, net ir tuomet, kai padėtis, atrodo, be išeities.

Vienybėje su Kristumi tu rasi drąsos net ir neišvengiamų istorinių sukrėtimų akivaizdoje.

Iš šios vilties gimsta kūrybinis polėkis, kuris įveikia neteisingumą, neapykantą, priespaudą.

Pasilikus akis į akį su savimi mus aplanko viltis, Kito siunčiama viltis. Ji iš naujo kuria pasaulį.

Jei tavosios visatos centras – tu pats, tu užsisklendi savyje: ir tavo kūrybinė energija, ir tavo meilė blėsta.

Kad šis centras būtų "iškeltas" iš tavęs, o jame degtų meilės liepsna, tau, kaip ir kiekvienam šios žemės

žmogui, dovanojama ta pati ugnis – Jo Dvasia tavyje.

Tenubunda tavy Josios paskatos, spontaniškumas, įkvėpimas, ir tavo gyvenimas bus turiningas ir ryškus.

Ar išsisknijęs šios bendrijos – Bažnyčios – paslapyje, tu tapsi gyvojo vandens versme? Ar numalšinsi šaltinio ieškančiųjų troškulį?

Kad pats taptum taikos ir pasitikėjimo tarnu, vien noro nepakanka. Reikia artintis prie šaltinio ir derinti savyje kovą ir kontempliaciją.

Kas iš mūsų norėtų tapti maldos, teisingumo ar taikos apsišaukėliu? Kam malonu apie save girdėti: “Jis kalba, bet nedaro. Jis meldžiasi: “Viešpatie, Viešpatie!”, bet Jo valios nevykdo. Jis šaukia: “Teisingumo, teisingumo!”, bet pats nėra teisingas. Jis reikalauja: “Taikos, taikos!”, bet jo paties sieloje vyksta karas”.

Netikrumo baiminasi daugelis, ne tik tu vienas. Tie, kurie aistringai ieško Kristaus kontemplanumu, pasirengę savimi sumokėti už taiką ir pasitikėjimą tarp žmonių.

Nemanyk, kad galima rinktis: dalytis su vargšais jų likimu ar ieškoti šaltinių.

Rinkis ne kovą ar kontempliaciją, bet ir vieną, ir kitą, nes viena gauna pradžią iš kitos.

Toks Evangelijos radikalumas itin daug pareikalauja, tad neteisk tų, kurie to nesuvokia.

Nenuleisk rankų net ir nesuprastas. Nes tu pats atsakingas už savo gyvenimą, ir tik tu turi teisę juo rizikuoti.

Ar tu norėtum, kad kas nors paimtų tave už rankos ir išvestų į šį kelią? Niekas ir niekam taip padėti negali...

Niekas, išskyrus Tą, kuris tave jau yra pažinęs...

Gyventi pasitikint, nors ir nesitikint

POPIEŽIAUS JONO PAULIAUS II KALBA TAIZÉ

1986 m. spalio 5 d. lankydamasis Taizé bendruomenėje, popiežius Jonas Paulius II taip paaiškino čia susirinkusiam jaunimui savo vizito prasmę:

“Į Taizé vykstama tarsi prie šaltinio: keliauninkas stabteli, numalšina troškulį ir vėl leidžiasi kelionėn. Taip ir šios bendruomenės broliai, – jūs ir patys tai žinote, – nesiekia jūsų užlaikyti. Jie tenori, kad jūs, jų padedami, čia atsigertumėte Jėzaus pažadėto gyvojo vandens ir pažintumėte Jo teikiamą džiaugsmą, patirtumėte Jo artumą ir atsilieptumėte į Jo kvietimą, o sugrižę liudytumėte Jo meilę ir tarnautumėte broliams savo parapijose, mokyklose, universitetuose, ten, kur dirbate.

Šiandien visose krikščionių bažnyčiose, bendruomenėse ir net politinio pasaulio įtakingųjų sluoksniuose Taizé vienuolija yra žinoma kaip jaunimo pasitikėjimo, sklidino vilties, žadintoja. Širyt aš esu čia, su jumis, kadangi puoselēju tą patį pasitikėjimą ir tą pačią viltį”.

Visiems kartu pasimeldus, Jonas Paulius II susitiko su Taizé bendruomene:

“Mieli broliai, šiame trumpame, šeimyniškai jaukiame susitikime savo žavėjimąsi ir pasitikėjimą jumis

norėčiau išsakyti šiais paprastais taip jus mylėjusio popiežiaus Jono XXIII žodžiais, kuriais jis kartą pasveikino brolių Roger: "Ak, Taizé, tu – mažasis pavasari!"

Tad linkiu: su Viešpaties palaima ir toliau skleiskitės kaip pavasaris, dovanodami kitiems savąjį – mažutėlių – džiaugsmą ir skaisčią brolišką meilę.

Jus visus čia suvedė troškimas gyventi Dievo gailestingumu ir brolių bendryste. Pamilę Kristų, visiškai atsidavę Jam, jūs radote ir viena, ir kita.

Dar daugiau: nors jūs to nesiekėte, pas jus ėmė iš visur rinktis tūkstančiai jaunuolių, kuriuos traukte traukia jūsų malda ir jūsų bendruomenės gyvenimo pavyzdys. Ir nejučia galvoji, kad šis jaunimas – tai Viešpaties dovana jums bei paskatinimas išsaugoti savo bendruomenės pašaukimo pavasarišką gaivumą ir džiaugsmą visiems, kurie ieško tikrojo gyvenimo.

Kasdienis jūsų triūsas, poilsis, malda – viskas yra gaivinama Dievo Žodžio, kurio valdžiai ir globai atsidavę, jūs visada liekate maži dangiškojo Tėvo vaikai, broliai ir tarnai, su visais besidalijantys Palaiminimų džiaugsmu.

Aš neužmirštu, kad unikalūs ir originalūs, tam tikru požiūriu net pralenkiantys laiką jūsų bendruomenės pašaukimas gali ne tik stebinti, bet ir būti nesuprastas, kai kam net įtartinas. Tačiau jūsų aistringas krikščionių susitaikinimo ir susivienijimo troškimas, jūsų meilė Bažnyčiai suteiks jums jėgų, – aš esu tuo tikras, – ir toliau vykdyti Viešpaties valią.

Išklausydami skirtingų krikščionių Bažnyčių ir bendruomenių kritiką bei palinkėjimus ir atsirinkdami, kas gera, palaikydami dialogą su visais, bet drąsiai išsakydami savo lūkesčius ir sumanymus, jūs neapvilsite

pastangų atkurti regimąją Jo Kūno vienybę – vieną tikėjimą išpažįstančiųjų tobulą bendrystę. Juk jūs žinote, kad aš savo ruožtu į ekumenizmą žiūriu kaip į vieną iš prioritetinių savo ganytojiškos tarnystės priedermių, kurią vykdyti, tikiuosi, man padėsime savo maldomis.

Jūsų noras būti “bendrystės parabole” padės visiems sutiktiesiems ne tik likti ištikimiams savo Bažnyčioms, kurioms jie priklauso dėl auklėjimo ir laisvo apsisprendimo, bet ir leis jiems giliau pažinti paslaptį tokios bendrystės, kurią savo planuose Bažnyčiai numatė pats Dievas.

Savo Bažnyčiai išliejama Malone Kristus iš tikrųjų stiprina kiekvieno krikščionio sugebėjimus mylėti ir dovanoti visa aprėpiančią, teisingumą ir taiką kuriančią širdį, gebančią savyje suderinti kontempliaciją ir evangelinę kovą dėl galutinio žmogaus – visų žmonių ir viso žmogaus – išvadavimo.

Mieli broliai, dėkoju, kad pakvietėte mane į Taizė ir suteikėte galimybę dar kartą jus aplankyti. Telaimina jus Viešpats! Jo ramybė ir meilė visuomet tebūna su jumis!”

TRUMPA TAIZÉ

ISTORIJA

Brolis Roger (Rožė) įkūrė Taizė bendruomenę, ieškodamas naujų būdų įveikti krikščionių susiskaldymą ir žmonijos konfliktus. Taip Taizė tapo vieta, kur dešimtys tūkstančių jaunuolių iš Europos, o šiandien – ir iš kitų žemynų, renkasi melstis, kad taptų taikos, susitaikinimo ir pasitikėjimo tarp žmonių skatintojais.

IŠTAKOS

Kai Taizė įkūrėją klausia, kas iš pat pradžių lėmė jo pasirinkimą, jis dažnai prisimena savo senelę. Per Pirmąjį pasaulinį karą ji, jau našlė, gyveno Šiaurės Prancūzijoje. Trys jos sūnūs kovėsi fronte. Net ir bombardavimų metu ji atsisakė palikti namus, norėdama suteikti prieglobstį pabėgėliams, senukams, vaikams, gimdyvėms. Iš namų išėjo tik paskutinė akimirka, kai visiems reikėjo trauktis. Nuo to laiko vienintelis jos troškimas – kad niekam daugiau netektų patirti tokių išgyvenimų.“ Susipriešinę krikščionys Europoje žudė vieni kitus, – sakė ji, – užuot susitaikę, kad būtų

išvengta naujo karo". Ji buvo kilusi iš senos evangelikų giminės. Norėdama susitaikinti bent jau savyje, ji lankė Katalikų Bažnyčią, tačiau artimieji nelaikė jos atskalūne.

Šie du senelės norai: rizikuoti padedant savo laikų nukriaustiesiems ir susitaikinti su katalikų tikėjimu neišžadant savo tikėjimo – paženklinys jaunojo Roger gyvenimą.

1940 m. jam – dvidešimt penkeri. Europoje siautėja naujas – Antrasis pasaulinis – karas. Jau keleri metai, kai iš meilės Absoliutui jis puoselėja planus įkurti susitaikinimui skirtą vienuoliją. Todėl jis palieka gimtąją Šveicariją, jo akimis, perdėm ramiai, ir išvažiuoja į Prancūziją, iš kur kilusi jo motina, kad būtų ten, kur siautėja karas, o žmonių širdys perpildytos sielvarto. "Kuo labiau tikintysis trokšta gyventi dieviškuoju Absoliutu, – rašė jis vėliau, – tuo didesnę būtinybę jis jaučia liudyti šį Absoliutą sielvarte skendintiems žmonėms".

Kai ieškodamas tinkamo būsto atvyksta į vieną Burgundijos kaimą, senyva moteriškė, kuriai jis atskleidžia savo planus, pasako: "Likite čia, mes tokie vieniši". Šie paprasti neturtingos moters žodžiai jam nuskamba tarsi Dievo balsas.

Nuo Taizé iki demarkacinės linijos, padalijusios Prancūziją, tėra du kilometrai. Savo nusipirktame name Roger slepia iš vokiečių okupuotos zonos pabėgusius politinius kalinius, daugiausia žydus. Taizé jis gyvena nuo 1940 m. iki 1942 m. Vienui vienas meldžiasi nedidelėje koplytėlėje tris kartus per dieną – taip darys ir būsimoji bendruomenė, apie kurios įsteigimą jis tada nuolat mąstė. Nuolatinės gestapo – nacių policijos – kratos priverčia jį 1942-ųjų pabaigoje palikti Prancūziją, į kurią sugrįš tik po dvejų metų.

BENDRUOMENĖ – BENDRYSTĖS PARABOLĖ

1944 m. brolis Roger į Taizé sugrįžta ne vienas, o lydimas trijų pirmųjų brolių. 1949 m. jie jau septyniosios duoda vienuolinius skaistumo, klusnumo, turto – tiek medžiaginio, tiek dvasinio – bendrumo įžadus. Bendruomenės vyresniuoj

tampa brolis Roger. 1952 m. jis parašo Taizé Regulą.

Nors pirmosios kartos vienuoliai – evangelikai, tačiau bendruomenės šaknys ne tik Reformacijoje, ir ji iš karto randa vietą vienuolių šeimoje. Tik dešimt kilometrų skiria Taizé ir Cluny. Netoliese esama dar vieno seno vienuolyno – Citeau. Vėliau brolis Roger tokią geografinę padėtį aiškino simboliškai: “Taizé – tarsi ūglis, įskiepytas į vienuolinio gyvenimo medį. Ir tai, kad jis yra tarp Cluny ir Citeau, be jokios abejonės, simboliška. Iš vienos pusės – Cluny savo humaniškumu bei saiko ir tradicijų tęstinumo nuostata traukia visus krikščionis, ieškančius vienybės su savimi ir su artimu. Iš kitos pusės – Citeau, šv. Bernardo atnaujinta vienuolija, reformatorišku įkarščiu ir bekompromisine pozicija Evangelijos Absoliuto akivaizdoje jautriai atsiliepia į gyvenamojo meto reikmes. Gerbdami abi vienuolijas kartu, mes norėtume šiandieną sujungti su tradicija”.

Bendruomenė tolydžio augo. Nuo 1969 m. į ją gali stoti ir broliai katalikai. Šiandien ją sudaro devyniasdešimt įvairių konfesijų brolių iš dvidešimties šalių: tiek katalikų, tiek evangelikų. Savo gyvenimu bendruomenė yra tarsi susiskaldžiusių krikščionių ir supriešintų tautų susitaikinimo ženklas, – tai, ką brolis Roger vadina “bendrystės parabole”.

Nors krikščionių susitaikinimas – Taizé bendruomenės pašaukimas, tačiau tai nėra savitiksliis dalykas: patys krikščionys turi tapti susitaikinimo tarp žmonių, pasitikėjimo tarp tautų bei taikos visoje žemėje raugu.

Bendruomenė nepriima jokių aukų, jokių dovanų. Broliai atsisako net jiems asmeniškai palikto turto. Gyvenimui jie užsidirba tik savo darbu, viskuo dalydamiesi su kitais.

Nuo šeštojo dešimtmečio pradžios, bendruomenės narių skaičiui išaugus iki dvylikos, keletas brolių išvyko gyventi į labiausiai neturtingus kraštus, kad liudytų taiką ir būtų šalia tų, kurie skursta. Šiandien negausiomis bendrijomis gyvantys broliai įsikūrę šalia likimo nuskriaustųjų Niujorke, Šiaurės Rytų Brazilijoje, Kenijoje, Korėjoje, Bangladeše. Jie gyvena tokiose pačiose sąlygose kaip ir tie, kuriems stengiasi

padėti, juos išklausydami, stiprindami jų išsigelbėjimo viltį.

Ir pats brolis Roger yra gyvenęs tokiose vietose, kur žmonės verčiasi ypač sunkiai, norėdamas būti kuo arčiau tų, kurie patiria didžiulius išmėginimus, dažnai taip atkreipdamas į juos pasaulio dėmesį. Jis dažnai lankosi puertorikiečių kvartale Niujorke, kur įsikūrę jo broliai. Po valstybės perversmo kurį laiką gyveno Čilėje. Keletą metų iš eilės praleido Kalkutos vargšų kvartaluose, Pietų Afrikoje, žemės drebėjimų zonoje pietinėje Italijoje, Libane, Haityje, Mauritanijoje – tarp nukentėjusių nuo sausras, Madraso lindynėse, Etiopijoje. Kasmet jis vyksta į Rytų Europą, su kurios jaunimu Taizė bendruomenė palaiko ryšius jau daugiau nei dvidešimt penkerius metus.

PASaulio JAUNIMO SUSITIKIMŲ VIETA

Nuo 1957 – 1958 m. vis daugiau jaunimo atvyksta į Taizė. Į savaitę trunkančius susitikimus jie susirenka iš Portugalijos ir Švedijos, iš Škotijos ir Lenkijos, po kiek laiko – ir iš kitų žemynų. Svarbiausias jų tikslas – tikėjimo šaltinių paieškos.

Jaunuolių, suvažiuojančių į Taizė iš visų Rytų Europos šalių, tolydžio daugėja. Ypač gausiai jie ėmė rinktis nuo 1989 m., kai atsivėrė sienos. Taizė bendruomenė dar septintojo dešimtmečio pradžioje užmezgė ryšius su jaunimu (ir ne vien su juo) iš Rytų ir nuolat, dažnai visiškai slapčiomis, jį palaikė per visą Europos padalijimo laikotarpį. Pastaruoju metu, ypač vasarą savaitgaliais atvyksta autobusų ir iš Lietuvos. Kartą (1996 m.) jų buvo net 9. Tad tikrai nemažas būrys jaunimo turėjo galimybę praleisti nors savaitę Taizė.

Tokie savaitiniai susitikimai suburia ne tik europiečius – kasmet čia apsilanko daugiau nei šimto tautybių vaikinai ir merginos iš Meksikos ir Japonijos, Zairo ir Indijos, Haičio ir Pietų Afrikos. Nuo 1987 m. čia galima sutikti įvairiausių tautų atstovų – afrikietiški, azijietiški nacionaliniai drabužiai akivaizdžiai rodo pasaulinį šių susitikimų mastą. Daugelis į Taizė atvažiuoja su vaikais, kad pabendrautų su šeimomis iš

kitų šalių. Jei neskaičiuosime tūkstančių piligrimų, kasdien bent kelioms valandoms atvykstančių į Taizė, šie pasauliniai susitikimai kas savaitę suburia po 3000–6000 jaunuolių vasarą, po 500–1000 pavasarį ir rudenį, tačiau didžiausias jų srautas – per Velykas, Sekmines ir Visus Šventuosius.

Kasmet šimtai tūkstančių jaunuolių, ieškodami gyvenimo prasmės, Taizė sprendžia svarbiausią problemą – kaip suderinti tikėjimą ir prisiimtus įsipareigojimus, vidinį gyvenimą ir vienijimąsi su artimu. Jau kelios jaunimo kartos čia surado ne tik maldos prasmę ar universalesnę Bažnyčios sampratą, bet ir tapo imlesnės žmogaus teisių, supratimo ir pasitikėjimo tarp tautų, taikos ir kultūrinio bendradarbiavimo problemoms.

Triskart per dieną bendra malda sukviečia visus į “Susitaikinimo Bažnyčią”, pastatytą 1962 m. ir ne sykį plėstą pristatant naujas koplyčias. “Taizė giesmės” – ypatingos: dažniausiai tai paprastutė įvairiomis kalbomis kartojama frazė, skelbianti Aukščiausios tikrovės buvimą, frazė, greitai suvokiama protu ir pamažu įsismelkianti į vidinį asmens pasaulį. Vakaraus bendruomenės broliai bažnyčioje išklauso norinčius pasipasakoti savo problemas, pasitarti kunigai – norinčius atlikti išpažintį

Kiekvieno šeštadienio vakaro malda – tarsi Velykų išvakarės. Ją būtų galima pavadinti šviesulių švente. O štai šias apeigas brolis Roger parsivežė iš Maskvos: penktadienio vakarą ant žemės dedamas kryžius, ir kiekvienas, prisiglausdamas prie kryžiaus medžio kakta, atiduoda Dievui savo bei kitų našta, kad būtų kartu su Prisikėlusiuoju ir Jo kančiomis už visus, kurie patiria išmėginimus.

Nuo 1966 m. atvykstančius piligrimus priimti padeda gretimame kaimelyje apsigyvenusios Šv. Andriejaus bendruomenės (įkurtos prieš 750 m.) seserys katalikės, į šią vienuoliją susibūrusios iš viso pasaulio.

Popiežius Jonas Paulius II, apsilankęs Taizė, jo žodžiais, kaip piligrimas, pasakė: “Į Taizė vykstama tarsi prie šaltinio... Aš norėčiau parodyti savo pasitikėjimą, pakar-

todamas jus taip mylėjusio Jono XXII kreipinį į brolių Roger:
“Ak, Taizé! Tu – mažasis pavasaris!”

PASITIKĖJIMO ŽEMĖJE PILIGRIMYSTĖ

1970 m. brolis Roger pasiūlė sušaukti jaunimo Sambūrį. 1974 m. šią idėją bandyta įgyvendinti. Tuo metu jaunimas buvo nusivylęs, nutolęs nuo Bažnyčios, tad jaunimo Sambūris suteikė viltį, ragindamas vaikus ir merginas bendromis jėgomis ieškoti kelių į krikščionių susitaikinimą ir visuotinę taiką. 1979 m. nutarta leisti šiai idėjai subręsti ir grįžti prie jos vėliau, bet šis Sambūris paskatino pasitikėjimo piligrimų veiklą.

1982 m. brolis Roger, lankydamasis Libane, pakvietė viso pasaulio jaunimą (ir ne tik jį) išitraukti į “Pasitikėjimo žemėje piligrimystės” judėjimą, kurio tikslas – ne sušaukti jaunimą į Taizé, bet paraginti jį tapti taikos, Bažnyčių susitaikinimo bei pasitikėjimo žemėje piligrimais savo namuose ir konkrečia veikla skleisti šias idėjas savo kvartale ar parapijoje, mieste ar kaime, tarp visų kartų – nuo vaikų iki senelių.

Norėdamas palaikyti šį judėjimą, brolis Roger kiekvienais metais rašo “Laišką”, dažnai iš to krašto, kur tarp vargšų tuo metu gyvena (Laiškai iš Kalkutos, Varšuvos, Haičio, dykumos, Madraso, Etiopijos, Rusijos, Prahos...). Toks laiškas išverčiamas į 40 kalbų, kad jo mintys būtų apmąstomos visus tuos metus.

Baigiantis metams, Taizé bendruomenė pakviečia visos Europos jaunimą kartu praleisti penkias dienas kuriame nors Rytų ar Vakarų Europos mieste: Romoje, Paryžiuje, Prahoje, Budapešte, Miunchene... Į tokius europinius susitikimus susirenka dešimtys tūkstančių jaunuolių. Jais pasirūpina vietinių parapijų tikintieji. Į Paryžiaus susitikimą, įvykusį 1994 m. pabaigoje, suvažiavo daugiau nei 100 000 vaikų ir merginų iš visos Europos. Iš Lietuvos buvo apie 4000. Kartais tokie susitikimai vyksta ir Azijoje: Madrase, Maniloje. 1988 m., švenčiant Rusijos krikšto tūkstantąsias

metines, iš suaukotų lėšų Taizė buvo išspausdinta ir išsiųsta į Rusiją milijonas Naujojo Testamento egzempliorių.

Pasaulinės įtampos židiniai, kur kėsinamasi į žmogaus gyvybę, sulaukia brolio Roger ypatingo dėmesio. Jaunimo vardu jis organizuoja ir viešus taikos žygius. Šių jo veiksmų simbolinę prasmę pabrėžia jį lydintys įvairių žemynų vaikai: tai jis daro ne dėl savęs, jau pagyvenusio žmogaus, bet jų labui, nes tai jų ateičiai iškilęs pavojus. Dėl to jis susitinka ir su įvairių valstybių vadovais. Tuometiniam JTO generaliniam sekretoriui Perezui de Cuellar'ui brolis Roger išsakė jaunimo pageidavimą, kad Jungtinės Tautos puoselėtų pasitikėjimą tarp tautų. Vėliau Perezas de Cuellar'as rašė: "Jaunųjų piligrimų pasitikėjimo žemėje judėjimas, kurio įkvėpėjas yra Taizė, padeda mums priartėti prie visų mūsų trokštamo taikos idealo".

Taizė ieško tokių gestų ir simbolių, kurie, kad ir kaip šiandien būtų sunku, skelbtų ir nuolat primintų apie besiantinantį Bažnyčios pavasarį, tos Bažnyčios, kuri būtų "susitaikinimo, bendros dalios su artimu ir paprastumo žemė" pačioje žmonijos širdyje.

Turinys

ESMINGIAUSIA YRA PASLĖPTA NUO MŪSŲ AKIŲ

Mylimas amžinaja meile	7
Raupsuotojo giesmė	9
Kas mus pasmerks?	11
Atleidžianti meilė	13
Nuo abejonės šviesios vilties link	16
Dievo šiandiena	20
Šventė prasideda auštant	22
Tegu Kristus išsklaido šešėlius	24

ŠIRDIES RAMYBĖ VISUR IR VISADA

Jis mus lydi	31
Dievo meilės ugnis	34
Gyvenimas, kylantis iš kitapus	37
Šlovinimo vartai	40
It tylos dvelksmas	42
Kontempliacijos tylą	45
Melstis su Marija ir apaštalais	47
Tomis akimirkomis, kai Dievas yra viskas	49

TU, KURIS TROKŠTI SEKTI KRISTUMI

Viskas arba nieko	53
Gyvenimo rizika	57
Evangelijos radikalumas	59
Trapūs it molio indai	62
Kiekvienam – ypatinga dovana	64
„Taip“ visada yra „taip“	67

Džiaugsmo ir šventės garsai	69
Įpareigojantis "taip"	71

BENDRUOMENĖS, VADINAMOS BAŽNYČIA, PASLAPTIS

Bendrystės Kristus	77
Susitaikinimas savyje	79
Prie vienybės šaltinių	83
Bendrystės parabolė	88
Atgaivinti iš vidaus	91
Bažnyčios kūdikystė	94
Jei šventės nebebūtų... ..	97

PASITIKĖJIMO RAUGAS ŽMONIJOS ŠEIMOJE

Brėkšta visiškai nauja ateitis	101
Susitikimai su negalinčiais tikėti	105
Dėti visas pastangas visuotinės taikos labui	107
Kristaus atleidimo ženklas	110
Tapti paprastesniam ir dalytis	112
Skaudžiausia mūsų laikų žaizda	115
Gyventi pasitikint, nors ir nesitikint	117

POPIEŽIAUS JONO PAULIAUS II

KALBA TAIZĖ	119
TRUMPA TAIZĖ ISTORIJA	123

Rinktinę sudaro ištraukos iš šių brolio Roger knygų: "Gyventi Dievo šiandieną", "Vienybė – gyvenimo viltis", "Laikinumo dinamika", "Tenesibaigs tavoji šventė", "Kova ir kontempliacija", "Gyventi pasitikint, nors ir nesitikint", "Meilės įstabumas", "Tepažys tavosios dykumos", "Laukimo aistra", "Marija, Susitaikinimo Motina".

Ištraukos iš dienoraščio spausdinamos kursyvu.

Roger Taizé de

Ro-39 Jo meilė – ugnis: [su dienoraščio puslapiais] /Brolis Roger iš Taizé. – Vilnius: AION, 1996. – 132 p. Tiražas 2500 egz.

ISBN 9986-849-00-4

Šioje knygoje plačiai žinomos vienuoliškos bendruomenės Taizé įkūrėjas brolis Roger dalijasi savo mintimis apie XX a. dvasines problemas.

SL 2334. Tiražas 2500 egz. Užsakymas 515
Leidykla "AION", Savičiaus 10 – 7, 2001 Vilnius.

Spausdino Standartų spaustuvė,
Dariaus ir Girėno 39, Vilnius. Kaina sutartinė.

Pirmą kartą į vieną nedidelę knygą surinktos pagrindinės brolio Roger, Taizé bendruomenės įsteigėjo, mintys. „Jo meilė – ugnis“ – tai ištraukos iš dienoraščio ir svarbiausių viso gyvenimo darbų, leidžiamų dabar vienas po kito ir verčiamų į daugelį pasaulio kalbų. Čia spausdinama ir trumpa Taizé istorija.

Brolio Roger įžvalgos, dažnai poetiškos, kyla iš bendros maldos, kasdienio gyvenimo su vienuolijos broliais ir nuolatinio bendravimo su tūkstančiais jaunuolių, kurie kas savaitę, net viduržiemį, iš visur atkeliauja į Taizė kaip piligrimai. Kitas įkvėpimo šaltinis – gyvenimas tarp Azijos, Afrikos ir Lotynų Amerikos vargšų bei susitikimai su Rytų Europos krikščionimis.

Taizė įsteigėjo įsitikinimu, tiek vidinis gyvenimas, tiek ir vienijimasis su artimu randasi iš vieno šaltinio – Kristaus meilės, kuri yra ugnis, šviečianti net ir tamsiausią žmonijos naktį, ugnis, kuri niekad negesta.